

12 JÄLKISEURAUKSET

Minä tiedän, että poismenoni jälkeen keskuuteenne tulee sortavia susia, jotka eivät kohtele laumaa hellästi.

— Apostolien teot 20:29.

On olemassa vanha sanonta "rautaisesta kädestä silkkihansikkaassa". En usko, että kevään 1980 tapahtumat saivat aikaan sen, että järjestön valtakoneisto alkoi toimia kovakouraisesti. Uskon, että historia osoittaa tuon kovuuden jo olleen olemassa. Se mitä tapahtui vuoden 1980 keväällä vain johti siihen, että silkkihansikas riisuttiin, ja taipumaton kovuus sen alla paljastui. Tätä päätelmää tukee se mitä seuraavaksi tapahtui.

Kun viiden Betel-vanhimman muodostama oikeuskomitea oli tehnyt Ed Dunlapille sen, minkä kaiken oikeustajun mukaan hallintoelimen olisi pitänyt tehdä itse, ja lopulta tapasi hänet ja ilmoitti hänelle erottamispäätöksestään, Ed vastasi heille:

Jos se on päätöksenne, niin hyvä on. Mutta älkäähän menkö sanomaan, että näin tapahtui "luopumuksen" takia. Tiedätte, että luopumus tarkoittaa kapinaa Jumalaa ja Jeesusta Kristusta vastaan, ja te tiedätte, että minun kohdallani ei ole kyse siitä.

Valtakunnan palveluksemme -lehtisessä, joka lähetetään kuukausittain kaikille seurakunnille, sanottiin elokuussa 1980 sen etusivulla, että joitakin Betel-perheeseen kuuluneita henkilöitä oli erotettu äskettäin ja puhuttiin "luopumuksesta järjestöä vastaan". Tämä sanamuoto, vaikkakin se edelleen oli väärä (sillä mitään kapinaa järjestöä vastaan ei ollut ollut), oli sentään lähempänä totuutta kuin muualla esitetyt lausunnot.

28. toukokuuta 1980 erokirjeeni luettiin päätoimiston henkilökunnalle. Seuraavana päivänä pidettiin kokous kaikille Betelin vanhimmille. Heidän joukossaan oli Jon Mitchell. Hän toimi sihteerinä sekä Palvelusosastolla että hallintoelimen toimistoissa. Olin ollut hänen kanssaan tekemisissä vain silloin, kun hän hankki minulle viisumin Afrikan matkaani varten. Hän ei ollut koskaan puhunut kenenkään niiden ihmisten kanssa, jotka oli erotettu. Hän oli kuitenkin nähnyt asiaan liittyneitä oikeuskomiteoiden kirjeenvaihtoa toimistojen välillä, ja kuullut osastolla huhuja "harhaoppisten" oikeudenkäynneistä. Hän muistelee, millaisen kuvan hän sai vanhinten kokouksesta ja mitä hallintoelimen jäsenet Schroeder ja Barry sanoivat:

Schroederin puhe keskittyi järjestöön. Hän puhui "hienosäädetyistä järjestöstämme" ja kuinka tiettyjen henkilöiden, jotka näyttivät kokeneen, että he eivät voineet noudattaa sen sääntöjä ja asetuksia, "täytyi lähteä eikä jatkaa enää täällä mukana edistyvässä työssä." (Hän piti esillä julkaisua *Haaratoimiston organisaatio* kuvaamassa sitä, miten "hienosäädetty" järjestö oli ja sanoi, että julkaisu sisälsi yli tuhat sääntöä ja asetusta haaratoimistojen ja päätoimiston toiminnasta.) Hän painotti, että kyseessä ei ole "noitavaino", vaan että käynnissä näytti olevan "karsinta".

Lähteneistä hän sanoi: "Ei ole kyse siitä, etteivät he usko Raamattuun, sillä heidän pitäisi olla ateisteja, jotta he ajattelisivat siten", mutta "he ymmärtävät sitä eri tavalla."

Hän päätti osuutensa antamalla Betelin vanhinten tehdä kysymyksiä. Harold Jackson nosti kätensä ja ehdotti, että asiasta pidettäisiin jonkinlainen "keskustelupaneeli" tai siitä keskusteltaisiin muuten avoimesti. Schroeder vastasi, että sellaisia suunnitelmia heillä ei ollut.

Jos meillä oli kysyttävää, se piti tehdä kirjallisesti. Toinen vanhin Warren Weil kysyi, onko harkittu sitä mahdollisuutta, että veljet antaisivat "uskollisuudenvalan". Veli Schroeder vastasi että sille tielle ei nyt lähdetty.

Lloyd Barryn puheen tarkoituksena näytti olevan kumota jotkut ne uskonkäsitykset, joita nyt luopioina pidetyt henkilöt nähtävästi tukivat, sekä kannustaa uskollisuuteen järjestöä kohtaan. Hän luki Sananlaskujen 24:21, 22 ja varoitti, että meidän piti varoa "muutosta kannattavia". Hän puhui halveksivasti niistä, jotka kokoontuivat yhteen tutkimaan Raamattua itsenäisesti ja väitti, että jotkut jopa tekivät niin sen sijaan, että olisivat menneet *Vartiotornin* tutkisteluun maanantai-iltaisain.

Hän puhui epäsuotuisaan sävyyn myös niistä, joilla oli tapana käyttää kristikunnan valmistamia Raamatun selitysteoksia. (Palveluskomitean miehillä oli käytössään Barnesin *Notes on the New on the New Testament* -kirjoja ja ne olivat näkyvästi esillä; tämän huomautuksen takia he poistivat nuo kirjat näkyvistä ja panivat ne kaappiin.) Barry puhui "rikkaasta perinnöstämme" Jehovan todistajina ja oli silminnähdessä pettynyt siihen mahdollisuuteen, että jotkut eivät arvostaneet sitä yhtä paljon kuin hän ja olivat taipuvaisia ajatteluun, joka voisi olla järjestön kasvulle ja hyvinvoinnille haitallista.

Vaikka Jon ei ollut koskaan keskustellut mistään raamatullisista tai muista seikoista kenenkään meidän kanssa, joita tämä puhe käsitteli, hän kirjoittaa:

Tämä kokous ja sitä seuranneet tapahtumat lisäsivät sitä kuvotuksen tunnetta, joka minussa oli kehittynyt sen jälkeen, kun kuulin ensimmäistä kertaa hätkähdyttävät uutiset erottamisista ja veli Franzin poistamisesta tehtävästään.

Vartiotornissa 1. elokuuta 1980 [suomeksi 1. marraskuuta 1980] oli määrä ilmestyä artikkeli, joka listasi seikkoja, joiden katsottiin olevan erilaisia "luopumuksen merkkejä". Mutta minulla oli jo selväpiirteisiä ajatuksia siitä, mitä *todelliset* merkit siitä olivat. Olin syvästi ahdistunut havaitessani, että järjestössä itsessään näytti olevan näitä merkkejä yhä enemmän ja enemmän:

1) Raamatun vapaan lukemisen tukahduttaminen. Vaikka tiesin, ettei Raamattuja tulaisi polttamaan, oli ilmeistä, että täyttä vapautta lukea Raamattua ja keskustella siitä avoimesti rajoitettiin. Miksei hallintoelin antanut lupaa vapaalle keskustelulle asioista kuten oli ehdotettu, varsinkin kun asiaan liittyi henkilöitä, jotka olivat antaneet järjestölle niin paljon ja joita kunnioitettiin pätevinä Raamatun tutkijoina? Mitä he yrittivät piilotella? Eikö 'totuus' kestänyt sellaista tutkimista?

2) Selvä painotuksen siirtäminen Raamatusta "rikkaaseen perintöömme" tai järjestöllisiin perinteisiimme. Tiesin varsin hyvin, että tämä oli ollut monien uskonnollisten lahkosten, mukaanlukien fariseusten kompastuskivi. Jeesus tuomitsi heidät Matteuksen 15. ja Markuksen 7. luvussa siitä, että he panivat enemmän painoa perinteille kuin Jumalan sanalle. Ehdotus siitä, että vaadittaisiin "uskollisuudenvala" sen varmistamiseksi, että joku oli uskollinen järjestölle ja sen perinteille, tuntui minusta aivan tyrmistyttävältä. Ja tuollainen ehdotus kuitenkin esitettiin aivan vakavasti.

3) Inkvisitiotaktiikka. Näytti selvältä, että hallintoelin, jonka olin ajatellut ennemminkin olevan olemassa siksi, että se palvelisi veljiä, käytti hyvin voimakasta autoritaarista valtaa ja oli päättänyt käsitellä tämän asian nopeasti ja lopullisesti. Eikö olisi ollut paljon viisaampaa ja järkevämpää, että he olisivat toimineet harkiten ja verkalleen, punniten ja pohtien asioita läpikotaisin, ja sitten tehneet päätöksiä *rauhassa* ja *varovaisesti*?

Muistan ajatelleeni vanhinten kokouksessa: "Seis! Malttia! Ettekö näe mitä olette tekemässä?" En tuntenut näin siksi, että olisin ollut uskoton järjestölle, vaan koska rakastin sitä ja halusin enemmän kuin mitään muuta, että sen toiminta pohjautuisi vakaasti ja lujasti totuuden perustalle.

Aluksi minäkin hänen laillaan elättelin toivoa, että kun painajainen oli ohi, alettaisiin ehkä ajatella järkevämmän, ja että se tunnepohjainen, lähes hysteerinen "piiritysmieliala", jonka vallassa muutamia tunnontarkkoja yksilöitä kohdeltiin kuin nämä olisivat muodostaneet jättiläismäisen uhan maailmanlaajuiselle järjestölle,

korvautuisi tyynemmällä ja järkevämällä ajattelulla ja toiminnalla. Kävi aivan päinvastoin.

Päätoimiston Palvelusosasto lähetti 1. syyskuuta 1980 kirjeen kaikille matkaedustajille eli kierros- ja piirivalvojille. Tuskin mikään muu kuvaa selvemmin kuin tämä kirje, miten uskomattomalla tavalla nyt vaadittiin täydellistä yksimielisyyttä. Alla on esitetty 2-sivuisen kirjeen ydinkappaleet, ja erityisesti otsikon "Lauman suojeleminen" alla oleva osa on kiinnostava (tärkeimmät kohdat on alleviivattu).

KAIKILLE KIERROS- JA PIIRIVALVOJILLE:

LAUMAN SUOJELEMINEN

Eräs valvojan päävastuista kun hän "paimentaa Jumalan laumaa" on suojella sitä vaaroilta (Ap 20:28). Apostolien tekojen 20:29, 30 osoittaa, että yksi noista vaaroista voivat olla miehet, jotka ovat luopuneet. Aiheesta on erinomaista aineistoa *Vartiotornissa* 1. elokuuta 1980. Kaikkien teidän on syytä olla hyvin perillä tutkittavien kirjoitusten sisällöstä. Rohkaiskaa etenkin kaikkia vanhimpia ja avustavia palvelijoita tekemään samoin. Sisällyttäkää sen avainkohtia "Pysy siinä missä olet oppinut" -ohjelmaanne.

Auttakaa vanhimpia tekemään ero vahinkoa aiheuttavan luopion ja sellaisen kristityn välillä, jonka usko on heikentynyt ja jolla on epäilyksiä. (2. Pietarin kirje 2; Juudas 22, 23) Edellisen tilanne on käsiteltävä päättäväisesti sen jälkeen, kun on lujasti yritetty saada hänet korjaamaan ajatteluaan. Toisaalta heikkouskoista pitäisi auttaa kärsivällisesti ja rakkaudellisesti saamaan täsmällistä tietoa, joka vahvistaa hänen uskoaan.

Pidä mielessäsi, että tullakseen erotetuksi luopion ei tarvitse edistää luopioajatuksiaan. Kuten *Vartiotornin* 1.8.1980 sivulla 17 mainitaan, sana "luopumus" tulee kreikan sanasta, joka merkitsee siirtymistä syrjään jostakin, poikkeamista, kapinaa, hylkäämistä. Niinpä jos kastettu kristitty hylkää Jehovan opetukset kuten uskollinen ja ymmärtäväinen orjaluokka joka nykyään merkitsee hallintoelintä, suom.huom. ne esittää, ja jatkaa uskomista muunlaiseen opetukseen raamatullisesta ojennuksesta huolimatta, silloin hän syyllistyy luopumukseen. Tulisi yrittää kärsivällisesti ja ystävällisesti saada hänet korjaamaan ajatteluaan. Jos kuitenkin näiden yritysten jälkeen hän jatkaa luopioajatuksiin uskomista ja torjuu sen, mitä orjaluokka opettaa, asianmukaisiin oikeudellisiin toimiin tulisi ryhtyä.

Tämä ei tarkoita, että teidän tai vanhinten tulisi ryhtyä "noitavainoihin" ja kysellä veljienne henkilökohtaisista uskonkäsityksistä. Ennemminkin jos vanhinten tietoon tulee jotain suhteellisen huomattavaa tässä suhteessa, olisi sopivaa tehdä ystävällisiä ja tahdikkaita tiedusteluja lauman suojelemiseksi. Emme voi painottaa liikaa tarvetta olla varovainen, tahdikas ja ystävällinen kun tällaisia asioita hoidetaan. Jaakob 1:19, 20

Kirje esittelee virallisen toimintatavan. Se sanoo, että jos henkilö uskoo – ei siis edistä, vaan vain *uskoo* – johonkin, joka eroaa järjestön opetuksista, se on peruste vanhimmille pitää häntä "luopiona" ja ryhtyä oikeudellisiin toimiin häntä vastaan!

Kirje ei rajaa näitä eroavuuksia uskonasioissa siten, että ne koskisivat vain Jumalan Sanan perustotuksia, kuten Jumalan Pojan tulemista ihmisenä, lunnaita, uskoa

Kristuksen vuodatettuun vereen pelastuksen saamiseksi, ylösnousemusta tai vastaavia Raamatun perusoppeja. Siinä ei edes sanota, että henkilö välttämättä olisi eri mieltä Jumalan Sanan, Raamatun kanssa. Sen sijaan hän on eri mieltä "Jehovan opetuksista *kuten uskollinen ja ymmärtäväinen orjaluokka ne esittää*". Tätä voisi verrata seuraavaan: Kun joku ihminen hyväksyy Kuninkaan kirjallisen viestin ja tottelee sitä, se ei olisi välttämättä merkki hänen uskollisuudestaan. Merkkinä siitä olisi sen sijaan se, että hän hyväksyy ja tottelee sen, mitä joku kuninkaan viestintuojana toimiva orja väittää hallitsijan tarkoittaneen!

1. syyskuuta päivätyyn kirjeen yläosassa on tunnus SCG, ja se osoittaa kirjoittajan olleen Leon Weaver. Mutta ei pidä ajatella, että tämä "ajatusten valvontaa" koskeva toimintatapa oli lähtöisin vain yhdeltä ihmiseltä, tai että se oli joku hetkellinen ja spontaani äärimmäinen ajatus, jonka joku saattoi esittää, ja jota hän saattoi hävetä jälkeenpäin pitäen sitä ajattelemattomana, tylynä ja täysin epäkristillisenä kantana. Kirjoittaja oli Palvelusosastokomitean jäsen, jonka jäsenet kuten Harley Miller, David Olson, Joel Adams, Charles Woody ja Leon Weaver olivat kaikki järjestön pitkän linjan edustajia, joilla oli takanaan vuosikymmenten kokemus. He olivat hallintoelimen edustajia, jotka valvoivat noin kymmentuhannen seurakunnan sekä kaikkien vanhinten sekä kierros- ja piirivalvojien toimintaa Yhdysvalloissa, jossa oli noin miljoona Jehovan todistajaa. He olivat säännöllisesti yhteydessä hallintoelimen Palveluskomiteaan ja olivat perin pohjin selvillä hallintoelimen toimintatavoista ja toimivat sopusoinnussa sen ajattelun, näkökannan ja hengen kanssa.

Tämä vain lisää kirjeessä esitetyn kannan tyrmistyttävyyttä. Olin Palveluskomiteassa vuosia, ja siksi tiedän, että mikä tahansa tällainen tärkeä kirje *täytyy* toimittaa hallintoelimen Palveluskomitean hyväksyttäväksi ennen kuin sitä lähetetään seurakuntiin.¹ Jos yksikin tuon komitean jäsenistä olisi esittänyt vastalauseen, kirjeestä olisi keskusteltu koko hallintoelimen kanssa.

Joka tapauksessa monen päätoimiston edustajan – mukaan lukien usean hallintoelimen jäsenen – on pitänyt hyväksyä kirje ja siinä esitetty toimintatapa, joka muistuttaa uskonnollisten johtajien näkemystä Inkvisition aikana. Koska pelissä on ihmisten ystävyysuhteet, perhesuhteet, henkilökohtainen maine ja monet muut elintärkeät asiat, pitäisi voida olettaa, että nämä miehet miettivät pitkään ja huolella kirjeen lausuntoa ennen kuin hyväksyivät sen viralliseksi kannaksi, joka oli saatu Jeesuksen Kristuksen "uskolliselta ja ymmärtäväiseltä orjalta". Se mitä he sanoivat ei ollut mikään pikku juttu, jota olisi voitu selitellä myöhemmin sanomalla: "No, emme oikeasti tarkoittaneet sitä aivan niin, miltä se kuulosti." Tosiasiat osoittavat, että monet ihmiset tosiaan erotettiin ja heitä edelleen erotetaan perustuen pelkästään kirjeessä esitettyyn toimintatapaan ajatusten valvonnasta. Heidän nimeensä liitetään mustamaalaava "luopion" leima vain siksi, että omassa sydämessään he eivät voi hyväksyä kaikkia Seuran tulkintoja.

Tämä toimintatapa saattoi olla seurausta tilanteesta, joka sattui eräässä New Yorkin seurakunnassa aiemmin samana vuonna. Jon Mitchell, joka työskenteli osa-aikaisesti Palvelusosastolla kuten aiemmin mainittiin, kertoo:

Noihin aikoihin [viitaten alkukesään 1980] F. W. Franzilta tuli muistio, joka oli ilmeisesti vastaus kysymykseen, jonka Harold Jackson [Palvelusosastolta] oli lähettänyt.

Näytti siltä, että eräässä espanjankielisessä seurakunnassa oli tienraivaajasisar, joka ei voinut hyvällä omallatunnolla opettaa, että Ilmestyksen 7. ja 14. luvun 144000 oli kirjaimellinen luku. Hän sanoi, ettei käännittäisi muita tai pyrkisi julistamaan vastakkaista

¹ Jäsenet olivat tuolloin Ted Jaracz (koordinaattori), Milton Henschel, Albert Schroeder, William Jackson ja Martin Pöttinger.

näkemyksiä, mutta hän ei halunnut opettaa niille, joiden kanssa hän tutki Raamattua, että 144000 oli kirjaimellinen luku.

Veli Jacksonin kysymyksen taustalla oli ilmeisesti halu tietää, pitäisikö tällainen ihminen luokitella "luopioksi" vai ei. Muistiossa vahvistettiin, että tällaista ihmistä piti tosiaan pitää luopiona ja hänet piti erottaa, jos hän ei suostunut opettamaan, mitä Seura ohjeisti häntä opettamaan. Muistan jonkun Palveluosastolla viitanneen tapauksen lopputulokseen ja sanoneen, että tyttö oli "perunut puheensa". Olin hämmästynyt, että moista ilmausta voitiin käyttää täysin häpeilemättä.

Joku voisi ajatella, että kirjeessä esitetty äärimmäinen kanta, jonka matkavalvojat välittivät kaikille vanhimmille, olisi saanut aikaan ainakin joitakin tyrmistyneitä kommentteja vanhimmilta ja muilta, vaikkakaan ei mitään protestin myrskyä. Heidät oli kuitenkin koulutettu liian hyvin, jotta niin olisi käynyt. Jotkut harvat yksilöt sanoivat mielipiteensä mutta varovaisesti, etteivät hekin saisi "luopion" leimaa. Protestia ei varmasti jätetty tekemättä sen takia, että vanhimmat olisivat 'koettelemalla todenneet, että kyseessä oli Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen tahto', kuten apostoli kehottaa tekemään.² Nimittäin kun luet uudelleen kirjeen toisen sivun toisen kappaleen, näet ettei yhtäkään raamatunkohtaa käytetty perusteeksi sille, että moiselle ajatusten valvonnalle olisi minkäänlaista raamatullista tukea. Kristityn ajatukset tulisi tehdä 'tottelevaiseksi Kristukselle' eikä ihmisille tai millekään järjestölle.³ Miksi ihmiset sitten suostuvat sivuuttamaan omantuntonsa ja alistuvat tällaiselle totaalille hallinnolle?

"Järjestön" käsite saa sen aikaan. Tuo käsite luo uskomuksen, jonka mukaan sanoipa järjestö käytännössä mitä tahansa, se vastaa sitä kuin itse Jumala puhuisi. Eräs tapaus, joka sattui vanhinten kokouksessa kierroskonventissa Alabamassa kuvaa hyvin, millaista henkeä Seuran julistukset saavat aikaan – tämä matkavalvojille lähetetty kirje mukaan lukien. Piirivalvoja Bart Thompson piti kädessään jotakin Seuran julkaisua, jossa oli vihreä kansi. Hän sanoi sitten vanhimmille: "Jos Seura sanoisi minulle että tämä kirja on musta eikä vihreä, sanoisin: 'Olisin voinut vannoa, että se oli vihreä, mutta jos Seura sanoo, että se on musta, sitten se on musta!'" Muut ovat käyttäneet samanlaisia vertauksia.

On totta, että on monia ajatteleviakin todistajia, joita häiritsevät tällaiset räikeät ajatukset sokeasta uskosta. Silti monet heistä ovat valmiita hyväksymään vallitsevan tilanteen tai jopa ryhtymään "oikeudellisiin toimiin" ketä tahansa sellaista vastaan, joka ilmaisee epäilyksiä Seuran tulkinnoista. Miksi?

Yritän omassa mielessäni ja sydämässäni ymmärtää kaikkien näiden ihmisten, mukaan lukien hallintoelimen jäsenten tunteita. Perustuen siihen omaan kokemukseeni, joka minulla on kanssakäymisestä heidän kanssaan, uskon että he ovat tosiasiaa erään käsitteen vankeja. Se käsite tai mielikuva, joka heillä on "järjestöstä", näyttää saaneen lähes oman persoonallisuutensa niin, että itse käsite hallitsee heitä ja muovaa heidän ajatteluaan, asenteitaan ja arvostelukykyään, ja siten saa heidät toimimaan tai pidättymään toimimasta jollakin tietyllä tavalla. En usko, että monet heistä valitsisivat sen kannan, jonka he nyt valitsevat, jos he ajattelisivat asioita vain Jumalan, Kristuksen, Raamatun ja kristittyjen veljiensä ja lähimmäistensä etujen, eivätkä minkään järjestön kannalta. Olemassaolevan "järjestön" käsitteen lisääminen yhtälöön kuitenkin muuttaa heidän ajatteluaan ja näkökulmaansa perin pohjin, ja siitä tulee todellisuudessa dominoiva ja kontrolloiva voima.

² Roomalaisille 12:2.

³ 2. Korinttilaisille 10:5.

Uskon, että kun hallintoelimen miehet ajattelevat "järjestöä" ja viittaavat siihen, he samalla tavoin ajattelevat ennemminkin käsitettä kuin todellisuutta. He ajattelevat "järjestön" olevan jotain paljon suurempaa ja mahtavampaa kuin he itse; he ajattelevat sitä numeerisesta näkökulmasta, sen vallan laajuutta, sen kansainvälisyyttä ja maailmanlaajuutta. He eivät nähtävästikään huomaa, että tämä näkökulma liittyy enemmänkin järjestön *toimialueeseen* ennemmin kuin siihen, mikä se itse todellisuudessa on. Kuitenkin kun he kehottavat "uskollisuuteen järjestölle" heidän täytyy tietää ja heidän varmasti *pitäisi* tietää, että he eivät tarkoita silloin tuota toimialuetta, eli niitä tuhansia seurakuntia ja niiden jäseniä, joita järjestö ohjaa. He tarkoittavat uskollisuutta tuon ohjauksen *lähteelle*, opetuksen *lähteelle* ja vallan *lähteelle*. Tunnustivatpa hallintoelimen jäsenet tämän tai olivatpa he mieluummin ajattelemaan asiaa, tosiasia on, että kaikkein tärkeimmässä merkityksessä "*järjestö*" *todellisuudessa merkitsee vain ja ainoastaan heitä itseään*. Kaikki muu olemassaoleva valta – haaratoimistokomiteoiden, piiri- ja kierrosvalvojien ja seurakunnan vanhinten valta – on täysin riippuvainen tästä pienestä miesryhmästä. Hallintoelin voi päättää yksipuolisesti keneltäkään kysymättä tarkentaa tai muuttaa tuota valtaa tai poistaa sen kokonaan.

Aiemmin lainattu *Herätkää!*-lehti 22. kesäkuuta 2000 kirjoittaa sivulla 8 näin:

Iskulauseet ovat ympäripyöreitä sanontoja, joilla ilmaistaan tyypillisesti mielipiteitä tai päämääriä. Väljyytensä vuoksi niihin on helppo yhtyä.

Esimerkiksi kansallisen kriisin tai konfliktin aikoina kansankiihottajat voivat käyttää muun muassa seuraavia iskulauseita: "Minun maani, olkoon se sitten oikeassa tai väärässä", "Koti, kirkko ja isänmaa" tai "Vapaus tai kuolema". Mutta erittelevätkö ihmiset yleensä tuon kriisin tai konfliktin todellisia kiistakysymyksiä? Vai hyväksyvätkö he vain sen, mitä heille sanotaan?

Propagandistilla on käytävissään myös hyvin laaja valikoima vertauskuvia ja merkkejä viestinsä välittämiseen, vaikkapa kunnialauskaus, sotilastervehdys tai lippu. Myös rakkautta vanhempia kohtaan voidaan käyttää hyväksi. Isänmaa, emämaa tai äitikirKKo ovatkin arvokkaita työkaluja ovelan vaikuttajan käsissä.

Laskelmoiva propaganda voi siis lamaannuttaa tai hämärtää ajattelun ja tarkkanäköisyyden ja saada yksilöt toimimaan massana. Miten voit suojautua tältä?

Uskon että useimmille hallintoelimen jäsenille kuten muillekin Jehovan todistajille "järjestöllä" on symbolinen luonne; se on jotakin varsin määrittelemätöntä ja abstraktia ja ennemminkin käsite kuin konkreettinen kokonaisuus. Sen sijaan että se olisi "äitikirKKo", se on "äitijärjestö". Ehkä tämä kuvitteellinen näkemys "järjestöstä" selittää sen, että joku voi kuulua sellaiseen johtoryhmään, jolla on käytännössä rajaton valta ja voima, eikä hän silti tunne voimakasta henkilökohtaista vastuuta siitä, mitä se tekee tai millaista tuskaa se voi saada aikaan tai millaista harhaanjohtavaa tietoa ja ohjausta se voi jakaa. Ajattelutapa tuntuu olevan: *järjestö* sen teki, emme me. Ja koska "järjestön" uskotaan olevan Jumalan valitsema väline, vastuu siirretään Jumalalle. Mitä tapahtuu, on Hänen tahtonsa – vaikka myöhemmin jokin tietty päätös tai virallinen opetus ymmärrettäisiin vääräksi ja sitä muutettaisiin. Väärien päätösten vuoksi ihmisiä on saatettu erottaa tai heitä on satutettu muulla tavalla. Hallintoelimen yksittäinen jäsen tuntee silti itsensä vapaaksi kaikesta henkilökohtaisesta vastuusta.

En kerro näitä seikkoja tuomitakseni vaan tarjotakseni selityksen ja yrittääkseni ymmärtää, miksi tietyt miehet, joita pidän rehellisinä ja pohjimmiltaan ystävällisinä ihmisinä, voivat olla osallisina johonkin sellaiseen, jota he eivät tavallisessa tilanteessa sydämessään hyväksyisi. Uskon, että edellä kuvailtu käsite järjestöstä on traagisen väärä ja haitallinen. Uskon, että ne radikaalit toimet niitä vastaan, joita syytettiin "luopumuksesta", eivät olleet lähes kaikissa tapauksissa pelkästään

perusteettomia vaan myös inhottavia; ne eivät olleet vain kristillisyydelle vaan mille tahansa vapaalle ihmisyydelle sopimattomia toimia. Kuitenkin se, että yritän ymmärtää asiaa, vapauttaa minut hautomasta katkeruutta tapaukseen liittyviä henkilöitä kohtaan yksilöinä ja ryhmänä. Katkeruus on sekä haitallista että tuhoisaa. Olisin valmis ottamaan kenet tahansa näistä miehistä vieraanvaraisesti vastaan kotiini mitään kysymättä tai anteeksipyyntöä vaatimatta. Minulla ja kenelläkään ystävälläni ei ollut mitään aikomusta katkaista välejä heidän tai kenenkään muunkaan kanssa sen vuoksi, että ymmärsimme asiat eri tavalla. Välien katkaiseminen ei ollut meidän ajatuksemme tai toimintatapamme.

Kun tapasin hallintoelimen, kokous nauhoitettiin, ja minulle luvattiin nauhasta kopio. Mitä sille tapahtui? Se mitä tapahtui mielestäni havainnollistaa seikkoja, joista juuri kerroin.

Kolmisen viikkoa sen jälkeen, kun olin palannut Alabamaan, minulla oli mahdollisuus kirjoittaa hallintoelimelle. Käytin tilannetta hyväkseni kysyäkseni minulle kuuluvasta nauhan kopiosta. Sain vastauskirjeen, joka oli päivätty 26. kesäkuuta 1980.

Rakas veli Franz:

14. kesäkuuta päivätty kirjeesi on vastaanotettu.

Tarkistimme asian lähetysosastolta, ja he kertoivat meille, että huonekalunne on pakattu ja lähetetty Brooklynistä tiistaina 24. kesäkuuta. Eli sinun pitäisi saada ne pian.

Mitä tulee nauhaan, josta kirjoitit, asia on hoidossa ja kopio nauhasta lähetetään heti kun se on tehty.

Odotamme, että lähetät meille kaksi ohjekirjaa. Olit oheistanut kirjeeseesi myös konventtipuheaineiston, jonka mainitsit palauttavasi meille.

Siunatkoon Jehova sinua ja lähetämme kristilliset terveiset.

Veljesi,

Watch Tower Society
OF PENNSYLVANIA

Puheenjohtajan komitean puolesta

Kahden viikon kuluttua sain tämän kirjeen:

Rakas veli Franz:

Lisäyksiä kirjeeseemme 26. kesäkuuta:

Kiitämme sinua siitä, että palautit kirjat Branch Organization ja Governing Body Procedure, jotka saapuivat toissapäivänä. Lähetysosasto myös ilmoitti meille, että huonekalusi lähetettiin ja olet saanut ne perille.

Vaikka Puheenjohtajan komitea mainitsi, että "asia on hoidossa" 20. toukokuuta tehdyn nauhoituksen suhteen (vaikka varmaan tarkoitit nauhaa 21. toukokuulta, jolloin hallintoelimen kokous pidettiin), hallintoelin on nyt nähnyt hyväksi olla tekemättä ja antamatta mitään kopioita kummankaan päivän nauhoista. Lisäksi kun otetaan huomioon, että eräs luottamuksellinen dokumentti, joka oli lähetetty hallintoelimelle huhtikuussa, oli jotenkin päätynyt sellaisen Betel-perheen jäsenen käsiin, joka erotettiin, ja sitä on levitetty siitä lähtien, hallintoelin on päättänyt, ettei olisi järkevää antaa tietoa sen istunnoista (nauhana tai kirjallisena) kenellekään päätoimiston ulkopuolella. Lisäksi oma asemasi on muuttunut. Jos haluat tulevaisuudessa tietoja nauhalta, saisit meidän puolestamme kuunnella sitä Betelissä.

Vaikka mainitsimme suullisesti ja myös kirjeessä, että saisit nauhasta kopion, tilanne on nyt vakavasti muuttunut. Kuten epäilemättä ymmärrät, hallintoelimen mielestä tämä olisi hienovaraisempi tapa toimia. Luotamme että pidät tätä järjestelyä järkevänä.

Toivomme että sinulla on kaikki hyvin ja lähetämme kristilliset terveisemme.

Veljesi,

Watch Tower B. S. J. Society
OF PENNSYLVANIA

Puheenjohtajan komitean puolesta

Tämä kirje toi väistämättä mieleen muistoja siitä, mihin tapaan asiat oli hoidettu siitä lähtien, kun Puheenjohtajan komitea pani oikeuskoneiston käyntiin, jonka toimet lopulta johtivat erottamisiin. Olin toivonut, että kaikki se olisi jo menneen talven lumia. Minulla ei ollut aavistustakaan mihin he viittasivat, kun he kirjoittivat "luottamuksellisesta dokumentista, joka lähetettiin hallintoelimelle huhtikuussa". Brooklynissä käydessäni en ollut tavannut ketään erotetuista henkilöistä, enkä tavannut heitä sen jälkeenkään. Joten vastasin näin:

Rakkaat veljet:

Olen saanut 10. heinäkuuta päivätyn kirjeenne. Saimme tosiaan huonekalut hyvässä kunnossa ja arvostamme lähetysosaston veljien työtä tässä asiassa.

Huomautan siitä päätöksestä, että ette lähetä minulle nauhaa 21. toukokuulta (ei 20. toukokuulta kuten virheellisesti kirjoitin). Kuten teidän täytyy ymmärtää, sopimus oli, että minulle annettaisiin kopio nauhasta ja hallintoelimen puheenjohtaja totesi sen ennen istuntoa. Siihen ei liittynyt mitään ehtoja, kuten mikä asemani olisi tai

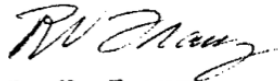
olisinko Betelissä vai en. Se oli yksinkertainen hyväksyntä sille ainoalle ehdolle, jonka vaadin suostuakseni siihen, että istunto nauhoitettaisiin, ja te hyväksyitte ehdon ja suostuitte siihen. Koska olette kirjallisesti myöntäneet, että asia on näin, silloin teidän pitäisi pitää sopimuksestanne kiinni. Sitä, mitä muut ovat tehneet, ei voida käyttää perusteena sopimuksemme rikkomiselle. Jos ette aio pitää sopimuksesta kiinni, silloin on selvää, että ainoa reilu tapa toimia on, että te tuhoatte nauhan ja kaikki siitä tehdyt kopiot ja pöytäkirjat. Sillä jos minulla ei ole oikeutta sen kopioon, ei sitä pitäisi olla teilläkään, sillä suostuin nauhoitukseen vain sillä ehdolla, että saisin siitä kopion itselleni.

En ole vielä käynyt läpi kaikkia papereitani mutta uskon, että minulla on vielä materiaalia, joka minun pitäisi palauttaa teille ja teen sen niin pian kuin mahdollista.

Odotan kuulevani teistä nauhaan liittyen mahdollisimman pian. Odotan saavani joko nauhan tai kirjeen, jossa kerrotaan, että nauha ja siitä tehdyt kopiot ja pöytäkirjat on tuhottu.

Kiitos että kiinnitätte tähän huomiota ja auttakoon Jumala teitä pitämään kiinni uskollisesti hänen sanan ylevistä periaatteista ja hänen Valtakuntansa hyvästä uutisesta.

Teidän Jehovan palveluksessa,

R. V. Franz

Hallintoelin lähetti minulle tämän vastauksen kolme viikkoa myöhemmin:

Rakas veli Franz:

Olemme saaneet 19. heinäkuuta päivätyn kirjeesi, jossa viittaat Puheenjohtajan 10. heinäkuuta sinulle lähettämään kirjeeseen.

Hallintoelin päätti olla toistaiseksi lähettämättä nauhoja 21. toukokuuta pidetystä kokouksesta, kuten mainittiin 10. heinäkuuta sinulle lähettämässämme kirjeessä. Kuten kirjeessä sanottiin, jos haluat kuunnella nauhoja, voit tehdä sen Betelissä.

Lähetämme sinulle terveisemme.

Jehovan palvelijatoverisi,

OF PENNSYLVANIA

Puheenjohtajan komitean puolesta

He eivät vastanneet yhteenkään esittämäni näkökohtaan. Aiemmin kokemani epätodellinen tunne alkoi nyt palata. Oli vaikea uskoa, että vastuuasemassa olevat miehet saattoivat toimia näin vastuuttomasti. Kirjeen sävystä huokui asenne, jonka mukaan kaikki oikeudet kuuluivat heille ("järjestölle") ja että yksilöiden oikeudet voitiin sivuuttaa tuosta vain ilman mitään seurauksia, mikäli se tuntui olevan heidän omien etujensa mukaista. Kirjoitin vielä kerran 28. elokuuta:

Puheenjohtajan komitea

Rakkaat veljet:

Sain 8. elokuuta päivätyn kirjeenne, joka on vastaus 19. heinäkuuta lähettämäni kirjeeseen koskien nauhaa, jonka olitte suostuneet lähettämään minulle.

Kirjeessänne ei vastata kysymykseeni. Siinä vain toistetaan lyhennetyssä muodossa se, mitä kirjoititte 10. heinäkuuta, eikä siinä vastata 19. heinäkuuta esittämiini näkökohtiin.

Tosiasia on, että teillä on hallussanne nauha 21. toukokuuta pidetystä kokouksesta vain siksi, että sopimuksesta ei ole pidetty kiinni. Se että tehdylle sopimukselle asetetaan uusia ehtoja myöhemmin yksipuolisesti ja mielivaltaisesti, ei varmasti ole reilua millään tavalla. Kirjeessänne 26. kesäkuuta tunnustitte kirjallisesti, että olitte tehneet kanssani sopimuksen siitä, että toimitatte minulle kokousnauhan kopion ja totesitte, että tarkoituksenne oli tehdä nauhasta kopio ja lähettää se minulle. Oma asemani oli muuttunut jo silloin, mutta silti myöhemmin sitä pidettiin perusteena sille, että ette pitäytyneet sopimuksessanne. Ne syyt, joiden vuoksi ette pidä sopimuksesta kiinni, ja jotka mainitsitte kirjeessänne 10. heinäkuuta, eivät mitenkään oikeuta sopimuksen rikkomista.

Kehottaisin teitä miettimään tällaisen toiminnan seurauksia ja pitämään mielessä periaatteet, jotka on esitetty 5. Mooseksen kirjan 19:15:ssa ja Roomalaiskirjeen 1:31:ssa. Ottaen huomioon ilmeisen huolenne, joka liittyy kopion luovuttamiseen, olen antanut teille ainoan kunniallisen vaihtoehdon, joka on nauhan ja siitä tehtyjen pöytäkirjojen ja kopioiden tuhoaminen. Jos haluatte pitää nauhan, ainoa oikeudenmukainen tapa toimia on pitää siitä sopimuksesta kiinni, jonka perusteella nauhan saitte. En epäile lainkaan, että jos tilanne olisi päinvastainen, ja nauha olisi minun hallussani ja te pyytäisitte kopiota, josta on sovittu, toimisitte samalla tavoin kuin minä toimin nyt. Matteus 7:12.

Pyydän, että otatte kirjeeni ajatukset ilmauksena huolesta omia hengellisiä etujanne ja kaikkien veljien etuja kohtaan. Vaikka asemaani voidaan pitää alhaisena eikä korkeana, arvostan että harkitsette seikkoja, jotka esitin tässä kirjeessä sekä 19. heinäkuussa päivätystä kirjeestäni.

Veljenne,

R. V. Franz

Lähes kuukautta myöhemmin saapui uusi kirje:

Rakas veli Franz:

28. elokuuta 1980 päivätty kirjeesi on vastaanotettu ja sitä on pohdittu.

Kerromme tässä sinulle, että ne nauhat 21. toukokuuta 1980 pidetystä kokouksesta, joihin olet viitannut, on nyt hävitetty. Hallintoelimen kolme jäsentä oli läsnä todistamassa kun nuo nauhat hävitettiin. Nauhoitetusta aineistosta ei ollut olemassa kirjoitettuja versioita, eikä nauhoituksista oltu tehty kopioita. Nauhat on täysin hävitetty.

Olemme toimineet toiveittesi mukaan kuten meille kirjoitit.

Veljesi,

Watch Tower B. & T. Society
OF PENNSYLVANIA

Puheenjohtajan komitean puolesta

Kuten esitetty kirjeenvaihto osoittaa, "toiveeni" todellisuudessa olivat, että saisin kopion nauhasta kuten oli luvattu. Koska he eivät selvästikään halunneet luopua siitä (ilmaisten vähän kuin Watergate-asennetta), olin tarjonnut heille vaihtoehdon, johon he vihdoin suostuivat. Joka tapauksessa olin iloinen, että asia oli saatettu päätökseen ja toivoin, että kanssakäymiseni hallintoelimen kanssa päättyisi siihen. Niin ei käynyt.

Muutamia viikkoja sen jälkeen, kun palasin Alabamaan ja ennen yllämainittua kirjeenvaihtoa, Seura oli lähettänyt minulle 10000 dollarin sekkin 'auttamaan uuteen alkuun etelässä'. Arvostin sitä, sillä en ollut pyytänyt rahaa enkä odottanut tällaista. Otin lisäksi vielä 5000 dollarin lainan hankkiakseni asuntovaunun, ja Peter Gregerson antoi meidän pitää sitä tontillaan. Olin kiitollinen siitä, että pystyin tekemään raskasta ruumiillista pihatyötä Peterille, ja tunsin että se oli myös velvollisuuteni taloudellisesti. Päivät kuluivat ruohoa leikatessa, rikkaruohoja kitkiessä ja pensasaitoja leikatessa; ampieiset ja muurahaiset pistivät minua jatkuvasti ja kuukauden ajan hikoilin 38°C asteen lämpötilassa. En muista, että olisin koskaan elämässäni kokenut yhtä paljon fyysistä kipua kuin noina kuukausina. Olin silti iloinen siitä, sillä se tasoitti tuntemaani tunneperäistä tuskaa.

Suurin apu sekä minulle että vaimolleni oli kuitenkin siitä, että luimme Raamattua päivittäin. Jokaisena aamuna luimme neljä psalmia, ja jatkoimme kunnes olimme lukeneet ne kaikki. Vaikka olimme lukeneet ne usein ennenkin, ne tuntuivat meille nyt kuin lähes uusilta. Pystyimme samaistumaan niihin niin paljon paremmin.

Varsinkin Psalmien kirja Raamatussa tekee silmiinpistävän selväksi, että Jumalan ja hänen palvelijoiden välillä voi ja pitää olla hyvin *henkilökohtainen* suhde. Kirjoittajat puhuvat usein tunneperäisestä tuskastaan, huokailustaan, avuttomuudestaan ja epätoivon tunteistaan, mutta tunnustavat lopulta aina, että heidän toivonsa oli ja sen täytyi olla ihmisten sijaan Jehova Jumalassa, joka oli heidän Kallionsa ja korkea turvapaikkansa. Tähän meidän molempien oli helppo yhtyä.

En päättänyt lähteä päätoimistosta saadakseni aikaan lisää ongelmia. En hakenut vaikeuksia, vaan ne hakivat minut käsiinsä.

Seuraavina kuukausina nautimme Jehovan todistajien Gadsdenin Itäisen seurakunnan jäsenten mukavasta seurasta ja osallistuimme kokouksiin sekä "kenttätööhön". Muutamaa kuukautta saapumiseni jälkeen vanhimmistot kirjoitti päätoimistoon ja suositteli minua nimitettäväksi vanhimmaksikin seurakuntaan. Lyhyessä vastauksessa todettiin ytimekkäästi, että Seura ei nähnyt järkeväksi, että vanhimmat suosittelisivat minua nyt vanhimmaksikin (tai avustavaksi palvelijaksi). Ainoaksi syyksi annettiin, että ilmoituksesta, jossa minun kerrottiin jättäneen tehtäväni päätoimistossa, oli niin vähän aikaa (se julkaistiin samassa *Valtakunnan Palveluksessamme*, jossa kerrottiin useiden päätoimiston henkilökuntaan kuuluneiden erottamisesta). Seurakunnan esivalvoja näytti olevan pahoillaan kirjeen sävystä, mutta kehotin häntä vain unohtamaan koko jutun.

Tämän kirjeen sekä niiden tietojen myötä, jotka vanhimmat saivat 1. syyskuuta päivätystä kirjeestä (jossa todettiin, että pelkästään *uskominen* eri tavalla kuin Seura opetti, oli erottamisperuste), ilmapiiri alkoi vähitellen muuttua. *Vartiotornissa* alkoi ilmestyä artikkeleita, joiden tarkoituksena ei selvästikään ollut rauhoittaa tilannetta, vaan keskittyä käsittelemään sitä "luopumusta", jonka oletettiin olevan olemassa.

Siitä lähtien on ollut nähtävästi käynnissä eräänlainen keskitetty suullinen ja kirjallinen kampanja, jonka tarkoituksena on antaa oikeutus sille äärimmäiselle kohtelulle, jota Brooklynista pikaisesti karkotetut veljet saivat kokea, sekä erityisesti oikeuttaa tuon kohtelun taustalla oleva näkemys ja toimintatapa, jota edelleen noudatetaan. Sen sijaan että dogmaattisuus olisi vähentynyt, väitteet jumalallisesta auktoriteetista ja kehotukset ehdottomaan uskollisuuteen järjestölle vain voimistuivat. Numero toisensa jälkeen *Vartiotorni*-lehti keskittyi seikkoihin, joista oli esitetty kysymyksiä, ja vakuutti järjestön olevan niissä oikeassa, ja yleisesti ottaen niissä edistettiin ennemmin ehdotonta ja muuttumatonta kuin maltillista linjaa. Tämän perustelemiseksi järjestö vajosi alemmas kuin ennen siinä, miten se esitti kaikki vastakkaiset näkemykset väärässä valossa.

Alkoi kehittyä epäilyksen ja pelon ilmapiiri. Sellaiset vanhimmat, jotka olivat luonnostaan maltillisia, epäröivät puhua maltillisuuden puolesta, jottei sitä katsottaisi merkiksi uskottomuudesta. Toisaalta vanhimmat, jotka olivat taipuvaisia koviin toimiin, saivat nyt otollisia tilaisuuksia ilmaista tiukkalinjaista asennettaan. Tämä muistutti McCarthyn aikaa Yhdysvalloissa. Jos silloin joku puhui ihmisoikeuksien ja vapauden puolesta eikä hyväksynyt häikäilemättömiä tapoja, joilla epäsuositut aatteet murskattiin, hän oli vaarassa tulla leimatuksi "kommunistien kannattajaksi" ja radikaalien ainesten "kanssamatkustajaksi".

Minun oli yhä masentavampaa käydä kokouksissa tässä tilanteessa, sillä niissä joutui kuulemaan Jumalan Sanan väärinkäyttöä, kun se pantiin sanomaan asioita, joita se ei sano, sekä järjestön jatkuvaa itsekehua ja todistelua siitä, miten se oli oikeassa. Ei voinut kuin toivoa sellaista ensimmäisen vuosisadan synagogissa vallinnutta sananvapautta, joka antoi mm. apostoleille mahdollisuuden puhua totuuden puolesta (vaikka sielläkin väistämättä asenteet jatkossa kovenivat, ja lopulta heiltä evättiin

pääsy synagogaan).

Mutta kuten sanoin Peter Gregersonille, ajattelin olevani valtakunnansalissa vain vieraana. Kyse oli heidän salistaan, kokouksistaan ja ohjelmistaan, enkä mitenkään halunnut "pilata tunnelmaa". Niinpä vastauksissani luin vain aineistossa olevia raamatunkohtia painottaen kulloinkin sovellettavaa asiaa. Lähes aina kokouksen jälkeen joku usein iäkkäämpi seurakuntalainen tuli ilmaisemaan siitä arvostuksensa.

Kehittymässä oleva "ristiretki-ilmapiiri" antoi minulle kuitenkin syyn uskoa, että oli vain ajan kysymys, milloin minua vastaan ryhdyttäisiin toimiin. Ja niin myös kävi.

RIKOS JA RANGAISTUS

Sekä fariseukset ja kirjanoppineen mutisivat ja sanoivat: "Tämä mies ottaa syntisiä tervetulleina vastaan ja syö heidän kanssaan."

— Luukas 15:2.

Vain yksi ateria riitti todisteeksi. Näin kaikki tapahtui:

Noin puolen vuoden kuluttua siitä, kun olin palannut Pohjois-Alabamaan, Seura lähetti alueelle uuden kierrosvalvojan. Edellinen kierrosvalvoja oli ollut maltillinen mies, joka oli taipuvainen vähättelemään ongelmia tekemättä niistä suurta numeroa. Hänen seuraajallaan oli aggressiivisempi maine. Noihin aikoihin piiri- ja kierrosvalvojille oli lähetetty em. kirje, jossa sanottiin "luopumuksen" olevan myös sitä, että joku vain *uskoi* jotenkin eri tavalla kuin järjestö opetti.

Kun tämä uusi kierrosvalvoja Wesley Benner vieraili toisen kerran Gadsdenin Itäisessä seurakunnassa (maaliskuussa 1981), hän halusi tavata Peter Gregersonin ja vieraili tämän luona paikallisen vanhimman Jim Pitchfordin kanssa. Miksi? Benner kertoi Peterille, että hänestä "puhuttiin paljon" kaupungissa ja kierroksella. Peter sanoi olevansa siitä hyvin pahoillaan. Mistä tämä "puhe" oli lähtöisin? Benner oli vastahakoinen kertomaan, mutta Peter huomautti, että voidakseen korjata ongelman hänen tarvitsisi tietää se. Benner sanoi sitten, että kyse oli jostakusta Peteriin sukuun avioliiton kautta tulleesta henkilöstä.

Peter teki selväksi, että hän oli ollut hyvin varovainen esittäessään ajatuksiaan ja että hän oli keskustellut raamatullisista asioista alueella ainoastaan omien sukulaistensa kanssa. Hän oli hyvin huolissaan siitä, että perheen ulkopuoliset ihmiset nyt "puhuivat paljon" kuten kierrosvalvoja oli sanonut. "Miten niin voi olla", hän kysyi. Wesley Bennerillä ei ollut asiaan selitystä.

Mistä sitten puhuttiin? Benner toi esille seikan eräästä *Vartiotornin* artikkelista, josta Peter oli ihmisten puheiden mukaan ollut eri mieltä. Tuota seikkaa ei voida missään nimessä pitää minään Raamatun "pääopetuksena", vaan kyse oli todellisuudessa vain teknisestä seikasta.⁴ Kuitenkin koska Peter oli ollut eri mieltä järjestön kanssa, asiasta tuli tärkeä. Pitkän keskustelun jälkeen kierrosvalvojan oli lopulta pakko tunnustaa, että tekstissä saattoi tosiaan olla virhe. (Itse asiassa Vartiotorni-Seura myönsi virheen 11. toukokuuta 1981 päivätyssä kirjeessä, jossa

⁴ Artikkelin *Vartiotornissa* 15. elokuuta 1980 [suom. 15. marraskuuta 1980] pyrki osoittamaan, että kreikkalainen sana *naos* (temppeli tai pyhäkkö), jota käytetään Ilmestyksen 7:15:ssä "suuren joukon" yhteydessä, voisi soveltua temppelin esipihoihin. Artikkelissa sanottiin, että Jeesus ajoi rahanvaihtajat ulos *naosista*. (Ks. ruutua sivun 15 alaosassa). Koska itse Raamatun kertomus käyttää Johanneksen 2:14-16:ssa selvästi eri sanaa (*hieron*), väite oli selvästi väärä. Eräs vanhin sanoikin sen olevan "joko esimerkki älyllisestä epärehellisyydestä tai tietämättömyydestä".

vastattiin asiasta esitettyyn kysymykseen. Kirjeessä todettiin, että "sivun alaosan yhteenvedon kolmas kohta poistettiin, kun tämä artikkeli käännettiin julkaistavaksi muilla kielillä." (Tämä toteamus ei kuitenkaan pitänyt paikkaansa (ei myöskään suomenkielisen lehden kohdalla, suom. huom.))⁵

Peter sanoi jälkikäteen: "Olin päättänyt, etten antaisi 'vastakkainasettelutilanteen' kehittyä, ja tein kaikkeni pitääkseni keskustelun tyynenä ja järkevänä." Kun kierrosvalvoja ja paikallinen vanhin lähtivät, Peter oli tyytyväinen, sillä hänestä tuntui, että asia oli loppuun käsitelty ystävällisissä merkeissä. Mutta niin ei ollut.

Seuraavalla viikolla kierrosvalvoja viestitti, että hän halusi jatkaa asian käsittelyä toisessa kokouksessa.

Peteristä tuntui nyt, että oli päätöksen aika, ja hän kertoi siitä minulle. Oli alkanut vallita "noitavainon" ilmapiiri; hallintoelimen, sen palvelusosaston ja 1. syyskuuta päivätyn kirjeen henki sekä *Vartiotornin* artikkelien sarja olivat saaneet sen aikaan. Peteristä olisi ollut naiivia olla oivaltamatta, että hyvin todennäköisesti häntä yritettiin erottaa seurakunnasta. Hän uskoi sen, että oli ystäväystynyt minun kanssani, ainakin osittain myötävaikuttaneen asiaan. Hän näki vain kaksi vaihtoehtoa: joko erota vapaaehtoisesti seurakunnasta itse tai antaa meneillään olevan prosessin jatkua ja erottaa hänet. Hän ei halunnut kumpaakaan mutta näistä kahdesta hän valitsi ensimmäisen vaihtoehdon eli eroamisen itse.

Kun kerroin epäileväni, olivatko asiat todella edenneet jo siihen pisteeseen, hän sanoi että oli punninnut asiaa ja rukoillut sen johdosta ja oli sitä mieltä, että niin olisi viisainta toimia. Hänen perheensä tilanne huoletti häntä eniten. Hänen seitsemästä lapsestaan kolme oli naimisissa, joista kahdella oli lapsia, ja hänellä oli kolme veljeä ja kaksi sisarta, jotka asuivat samalla alueella, sekä monia sisarusten lapsia. He olivat kaikki Jehovan todistajia.⁶ Jos hän sallisi järjestön edustajien viedä asian siihen pisteeseen, että hänet erotettaisiin, tilanne olisi hyvin vaikea kaikille näille perheenjäsenille. Heillä olisi vakava pulma: ollako tekemisissä isän, isoisän, veljen ja sedän kanssa, vaiko olla tottelevainen järjestölle ja karttaa häntä. Lisäksi hän työllisti noin kolmekymmentäviisi todistajaa elintarvikeliikkeessään. Eroaminen näytti paremmalta, sillä kuten hän sen ymmärsi, se tarkoittaisi vain, ettei hän olisi enää jäsen seurakunnassa. Siinä tilanteessa ei kuitenkaan vaadittu suhteiden katkaisemista kuten järjestön säännöt vaativat silloin, kun joku erotettiin.⁷

Peter toimitti erokirjeensä 18. maaliskuuta 1981 ja se luettiin seurakunnalle. Vaikka asiasta seurasi normaalia keskustelua, niin koska Peter oli ollut todistaja lapsesta saakka ja ottanut johdon seurakunnan toiminnassa monien vuosien ajan, kirje näytti puhdistavan ilmaa, sillä siinä kerrottiin hänen syynsä tynesti eikä ilmaistu vihamielisyyttä. Kun Jehovan todistajat näkivät Peteriä Gadsdenissä, he lähes kaikki

⁵ Katso Jon Mitchellin kirjan *Where Is the "Great Crowd" Serving God?* (Commentary Press, 1998) liitettä, jossa asia käsitellään perusteellisesti.

⁶ Myös hänen vaimonsa perheessä oli monia todistajia.

⁷ Tiesin itse, että tuohon aikaan asti hallintoelin oli rinnastanut eroamisen ja erottamisen *vain* niissä tapauksissa, kun joku erosi seurakunnasta osallistumalla politiikkaan tai menemällä armeijaan, mutta *ei* silloin, kun joku vain erosi seurakunnasta. Minut oli itse asiassa määrätty valmistamaan uusi versio käsikirjasta *Aid to Answering Branch Office Correspondence*, jossa selitettiin tarkkaan kaikki tällaiset säännöt ja tiesin, että eroamiseen ei oltu otettu sellaista äärimmäistä kantaa. Henkilöitä, jotka erosivat, ei kohdeltu samalla tavoin kuin erotettuja, vaikkakin jos he halusivat palata seurakuntaan, heidänkin piti toimittaa takaisinottoanomus. Kun kuulin, että Palvelusosasto oli lähettänyt kirjeitä, joissa eroaminen rinnastettiin erottamiseen, puhuin erään palvelusosastokomitean jäsenen kanssa ja tähdensin, että asiaa ei oltu koskaan esitetty hallintoelimelle ja että kyse oli Palvelusosaston toimimisesta omin päin (tämä on esimerkki siitä, miten osasto silloin tällöin "teki sääntöjä" omin luvun). Hän tunnusti, ettei hallintoelimeltä ollut tullut mitään tietoa asiasta.

kohtelivat häntä ystävällisesti. Luulen, että he olisivat jatkaneet samaan tapaan, jos heitä olisi ohjannut heidän oma oikean- ja vääräntajunsa. Näytti siltä, että kriisitilanne oli vältetty.

Kuuden kuukauden kuluttua *Vartiotornissa* julkaistiin artikkeleita, jotka muuttivat kaiken. Joku kommentoi minulle: "He vain jättivät sinun ja Peter Gregersonin nimet lehdessä mainitsematta." En usko, että Gadsdenin tilanne yksin oli syytä artikkelien julkaisemiseen. Uskon kuitenkin, että tilanteella oli jotain vaikutusta niiden motiiveihin, jotka kirjoittivat ne. Mikä muutos näissä artikkeleissa tehtiin?

Vuonna 1974 hallintoelin määräsi minut kirjoittamaan artikkeleita erotettujen henkilöiden kohtelemisesta. (Hallintoelin oli juuri tehnyt erään päätöksen, jonka takia näin tehtiin.)⁸ Noissa hallintoelimen asianmukaisesti hyväksymissä artikkeleissa muutettiin siihen asti vallinnutta asennetta selvästi maltillisemmaksi. Niissä rohkaistiin todistajia ilmaisemaan säälivämpää asennetta erotettuja kohtaan eri tilanteissa, sekä vähennettiin niiden sääntöjen jäykkyyttä, jotka liittyivät kanssakäymiseen erotetun perheenjäsenen kanssa.

Vartiotorni 15. syyskuuta 1981 [suom. 15. marraskuuta] ei ainoastaan kumonnut tätä näkemystä, vaan jossain suhteissa taannutti kantaa jopa vielä jäykemmäksi kuin se oli ollut ennen vuotta 1974. (Tämä oli esimerkki "luovimisesta" taaksepäin, tässä tapauksessa lähtöpisteen *taakse*.)⁹

Suuri muutos tehtiin koskien niitä, jotka itse vapaaehtoisesti erosivat seurakunnasta (kuten Peter Gregerson oli tehnyt muutamaa kuukautta aiemmin). Ensimmäistä kertaa julkaistiin virallisesti sääntö, jonka mukaan ketä tahansa eronnutta piti kohdella samalla tavoin kuin siinä tilanteessa, jos hänet olisi erotettu seurakunnasta.¹⁰

Kun luin aineiston ja mietin sitä sen kokemuksen valossa, joka minulla oli hallintoelimestä (ja varsinkin tuoreista kokemuksistani Puheenjohtajan komitean kanssa), en epäillyt lainkaan, mihin kaikki johtaisi. Minun ei tarvinnut odottaa pitkään.

En kerro seuraavista tapahtumista niin yksityiskohtaisesti siksi, että kyse on omasta tapauksestani tai siksi, että tapahtumat olisivat epätavallisia, vaan koska samanlainen kohtelu on tyypillistä, ja monet muutkin ovat saaneet sitä osakseen Jehovan todistaja -vanhimmilta tapaus toisensa jälkeen. Kohtelu kuvastaa osuvasti vanhimpiin istutettua ajattelua ja henkeä, jotka juontavat juurensa järjestön ytimestä.

Vaikka mainitun *Vartiotornin* päiväys oli 15. syyskuuta, lehti saatiin seurakuntaan jo kahta viikkoa aiemmin. Muutaman päivän kuluttua Gadsdenin Itäisen seurakunnan vanhin Dan Gregerson, joka on Peterin nuorin veli, tuli käymään luonani. Hän kysyi, voisiko hän ja kaksi muuta vanhinta tulla keskustelemaan kanssani. Sanoin, että se sopi ja kysyin, mistä he halusivat puhua. Hän sanoi aluksi epäröiden, että he halusivat keskustella kielteisistä kommenteista, joita olin esittänyt järjestöstä. Kun kysyin, kuka sanoi minun esittäneen sellaisia, hän vastasi kyseisen henkilön haluavan pysyä

⁸ Hallintoelimen tietoon oli tullut kaksi tapausta, joissa erotettu halusi mennä kokoukseen mutta tarvitsi siihen apua. Toinen oli nuori tyttö maaseudulla Uudessa-Englannissa ja toinen eräs nainen huume kuntoutuskeskuksessa Keskilännessä. Kumpikaan ei päässyt kokoukseen ilman kuljetusapua. Hallintoelin päätti, että olisi hyväksyttävää tarjota kuljetusta sellaisissa tapauksissa.

⁹ *Vartiotornissa* 1. joulukuuta 1981 [suom. 1. toukokuuta 1982] oli artikkeli, joka yritti selittää Seuran edestakaisin muuttuvia kantoja oppikysymyksissä. Se käytti vertausta veneestä, joka luovii tuulta vasten. Ongelma on, että opetuksen muuttaminen usein tuo heidät käytännössä takaisin lähtöpisteeseen.

¹⁰ Tämä oli kohdistettu pääasiassa niille, jotka erosivat. Vaikka ne, jotka osallistuivat politiikkaan tai menivät armeijaan katsottiin "eronneiksi", siinä ei ollut kyse heidän vapaaehtoisesta pyynnöstään. Se oli vanhinten suorittama, Seuran säännön mukainen automaattinen toimintatapa. Uusi kanta koski siis niitä, jotka vetäytyivät seurakunnasta *vapaaehtoisesti*.

nimettömänä. (Tällainen 'hyökkäys puskista' on varsin tavallista ja syytetyn henkilön oletetaan pitävän sitä aivan normaalina ja soveliaana toimintatapana.)

Kysyin, eikö hän kuitenkin ollut sitä mieltä, että tilanteessa tulisi soveltaa Jeesuksen Matteuksen 18:15-17:ssä olevaa ohjetta (jonka mukaan sen, jolla on jotain valituksen aihetta veljeä vastaan, tulisi ensin itse keskustella kyseisen veljen kanssa ongelmasta)? Dan oli samaa mieltä, että niin pitäisi tehdä. Ehdotin, että hän vanhimpana tapaisi kyseisen henkilön, ja suosittelisi, että tämä tulisi itse keskustelemaan asiasta kanssani ja siten soveltaisi Jeesuksen ohjetta. Dan vastasi, ettei henkilö kokenut olevansa "pätevä" toimimaan niin. Sanoin, ettei niin tarvinnut ajatella ja että en ollut kiinnostunut väittelemään kenenkään kanssa, vaan että jos olin loukannut jotakuta, arvostaisin sitä, että hän kertoisi siitä minulle itse, jotta voisin pyytää anteeksi ja selvittää asian. (En edelleenkään tiedä, kenestä oli kyse.) Dan sanoi uskovansa minun ymmärtävän, että vanhimmilla oli myös "vastuu suojella laumaa ja pitää huolta lampaiden eduista". Olin täysin samaa mieltä ja sanoin olevani varma hänen ymmärtävän sen merkitsevän sitä, että vanhinten tuli rohkaista kaikkia lauman jäseniä pitäytymään tarkasti Jumalan Sanassa ja soveltaa sitä elämäänsä. Tässä tapauksessa he voisivat auttaa kyseistä henkilöä näkemään, että hänen olisi tarpeen noudattaa Jeesuksen ohjetta ja tulla itse puhumaan kanssani. Siten tietäisin, mikä oli loukannut tätä henkilöä ja voisin esittää tarvittaessa pahoitteluni asian johdosta.

Hän sanoi jättävänsä sen asian sikseen ja jatkoi, että he halusivat keskustella kanssani "seurastani". Sanoin, että he olisivat tervetulleita keskustelemaan siitä, ja sovimme, että hän ja toinen vanhin palaisivat kahta päivää myöhemmin. Dan ja Theotis French -niminen vanhin tulivat silloin. Dan aloitti keskustelun lukemalla 2. Korinttilaiskirjeen 13:7-9:n ja kertomalla, että he olivat tulleet "tarkistamaan" ajattelunani sen valossa, mitä sanottiin 15. syyskuuta *Vartiotornissa* erityisesti siksi, että olin tekemissä nyt seurakunnasta eronneen Peter Gregersonin kanssa. Dan oli ollut paikalla eräässä ravintolassa elokuussa, kun minä ja Peter, sekä vaimomme olimme olleet siellä aterialla.

Kysyin, olivatko he tajunneet olevansa parhaillaan Peterin tontilla, että hän oli siinä mielessä vuokraisäntäni, ja että olin myös hänen työntekijänsä. He tiesivät sen.

Selitin, että kuten kaikissa asioissa, annoin omatuntoni päättää siitä, kenen seurassa vietin aikaani, ja mainitsin, mitä Paavali puhui omantunnon tärkeydestä Roomalaiskirjeen 14. luvussa. Olin valmis tottelemaan mitä tahansa Raamatussa sanottiinkin, mutta en nähnyt perusteita sille näkemykselle, joka oli nyt otettu seurakunnasta eronneita kohtaan. Mitä raamatullisia perusteita sille oli olemassa?

Keskustelu eteni kuten arvata saattoi: Dan viittasi 1. Korinttilaiskirjeen 5. lukuun ja piti sitä perusteena tälle näkemykselle. Huomautin apostolin sanovan siinä, että ei tulisi seurustella sellaisiksi veljiksi kutsuttujen kanssa, jotka olivat haureellisia, epäjumalanpalvojia, herjaajia, juoppoja ja kiristäjiä. Ystäväpiirissäni ei ollut sellaisia ihmisiä, enkä halunnut heitä kotiini. Mutta eivät kai he pitäneet Peter Gregersonia sellaisena ihmisenä? Kumpikaan ei vastannut.

Dan viittasi sitten apostoli Johanneksen 1. kirjeen 2:19:n sanoihin: "He lähtivät luotamme, mutta he eivät olleet meidän kaltaisiamme, sillä jos he olisivat olleet meidän kaltaisiamme, he olisivat pysyneet meidän kanssamme." Kun kysyin, millaisista ihmisistä Johannes tekstiyhteyden mukaan siinä puhui, he myönsivät hänen puhuneen "antikristuksista". Huomautin, että sama piti paikkansa Johanneksen 2. kirjeen jakeista 7-11, joissa myös puhutaan seurustelusta sellaisten ihmisten kanssa. Vakuutin heille, että en olisi kenenkään antikristuksen tai sellaisen ihmisen ystävä, joka kapinoisi Jumalaa ja Kristusta vastaan, ja että minulla ei ollut ystäväpiirissäni sellaisiakaan ihmisiä. Eivät kai he pitäneet Peter Gregersonia antikristuksena?

Taaskaan vastausta ei kuulunut.¹¹

Se Raamattuun pohjautuva ajatteluni "tarkistaminen", jota sain näiltä kahdelta lauman paimenelta, oli *kokonaisuudessaan* tässä. Tästä eteenpäin he viittasivat vain *Vartiotorni*-lehteen. Hyväksyinkö sen, mitä siinä sanottiin aiheesta ja alistuinko järjestön ohjaukseen? Totesin, että loppujen lopuksi todellinen kysymys on se, mitä Jumalan Sana sanoo mistä tahansa asiasta, ja että jotkut opetukset ovat täysin selviä ja vakaasti Jumalan Sanaan perustuvia, kun taas toiset taas saattavat olla alttiita muutoksille.

Selventääkseni asiaa kysyin Danilta, pitikö hän mahdollisena, että järjestö voisi joskus tulevaisuudessa muuttaa selitystään Matteuksen 24. luvussa mainitusta "tästä sukupolvesta"? (En kertonut heille, että hallintoelimen jäsenet Schroeder, Klein ja Suiter olivat itse asiassa ehdottaneet muutosta, jonka mukaan "sukupolven" alku olisi siirretty vuodesta 1914 vuoteen 1957.) Dan vastasi: "Jos järjestö näkee sopivaksi muuttaa sitä joskus tulevaisuudessa, sitten hyväksyn sen." Vaikka hän ei vastannut suoraan, hän myönsi muutoksen olevan mahdollinen. Kysyin häneltä sitten, ajatteliko hän järjestön voivan ehkä muuttaa sitä opetusta, jonka mukaan Jeesus Kristus antoi elämänsä lunnaiksi ihmiskunnan puolesta. Hän vain katsoi minua. Sanoin olevani varma, että hän ei ajatellut niin tapahtuvan, sillä tuo opetus perustui vankasti Raamattuun. Opetus sukupolvesta oli vain yksi "nykyinen ymmärrys", jota saatettiin muuttaa, eikä se ollut varmasti samassa kategoriassa kuin opetus lunastusuhrista. Näin samanlaisessa valossa *Vartiotornin* 15. syyskuuta 1981 aineiston, jossa esitettiin kielto seurustella eronneiden henkilöiden kanssa.

Dan alkoi nyt puhua siitä, miten "täytyy olla nöyrä" ottamaan Jumalan ohjaus vastaan. Tästä olin täysin samaa mieltä ja sanoin, että he olisivat varmasti myös samaa mieltä siitä, että heidän, ketkä saarnaavat nöyryydestä, tulisi myös itse olla nöyryydessä esimerkkinä muille.

Kuvatakseni taas asiaa, kerroin esimerkin huoneessa keskusteleavasta ihmisryhmästä. Yksi ryhmästä kertoo näkemyksistään eri asioista hyvin ehdottomaan sävyyn. Kun hän päättää puheenvuoronsa, toinen henkilö kommentoi sitä ja sanoo olevansa koko sydämeästään samaa mieltä useista asioista hänen kanssaan, mutta kuitenkin lisää olevansa eri mieltä parista seikasta ja selittää miksi. Tässä vaiheessa ensimmäinen henkilö raivostuu ja käskää ryhmää poistamaan tämän henkilön huoneesta huonona seurana, koska tämä ei ollut samaa mieltä *kaikista* seikoista hänen kanssaan. Kysyin, kenen tässä tilanteessa pitäisi oppia nöyryyttä? Taaskaan en saanut vastausta. Keskustelu päättyi pian sen jälkeen ja vanhimmat lähtivät.

Peter tuli käymään illalla kuullakseen mitä oli tapahtunut. Hän oli hyvin pahoillaan, että minuun suhtauduttiin sillä tavoin ja tiesi, mihin se johtaisi. Hän sanoi haluavansa minun tietävän, että jos minusta olisi järkevää katkaista välini häneen, hän ymmärtäisi sen kyllä.

Muistutin hänelle tapauksesta, joka sattui eräänä iltana puolitoista vuotta aiemmin toukokuussa 1980 juuri ennen kuin menin Brooklynin viimeiseen hallintoelimen istuntooni. Olimme Peterin autossa, kun kerroin hänelle, että Cynthia ja minä olimme puhuneet asiat selviksi ja päättäneet, että olisi parempi, ettemme palaisi Alabamaan kuulemiseni jälkeen, vaan menisimme Cynthian perheen kotiin. Sanoin, etten tiennyt mitä kokouksesta seuraisi – ehkä "pahin mahdollinen" – enkä halunnut aiheuttaa ongelmia Peterille ja hänen perheelleen.¹² Meistä tuntui todennäköisemmältä, ettei

¹¹ Dan myönsi, ettei hän ollut koskaan yrittänyt puhua veljensä Peterin kanssa tämän erilaisista näkemyksistä, vaikka oli niistä täysin tietoinen.

¹² Peter ei ollut tuossa vaiheessa vielä eronnut seurakunnasta. Hän erosi vasta lähes vuotta myöhemmin.

vaimoni perheelle aiheutettaisi ongelmia jos menisimme sinne. Hän vastasi, että he kovasti halusivat meidän palaavan Alabamaan ja luottivat meidän tekevän niin. Kerroin hänelle, että arvostimme sitä paljon, mutta että hänellä oli suuri perhe – vaimo, poikia ja tyttäriä, veljiä ja sisaria, lastenlapsia, vävyjä ja miniöitä. Jos minut olisi erotettu, palaamiseni voisi aiheuttaa heille huomattavia vaikeuksia ja epämukavuutta järjestön taholta.

Hän vastasi: "Ymmärrän sen, ja voit olla varma että olen ajatellut sitä paljon. Mutta olemme puhuneet asian keskenämme selväksi. Haluamme sinun tulevan takaisin olipa tilanne mikä tahansa."

Olisi vaikea pukea sanoiksi, miten paljon nuo sanat minulle silloin merkitsivät. Nyt osat olivat vaihtuneet ja kerroin Peterille, etten voinut mitenkään toimia toisin kuin hän oli toiminut minua kohtaan. Hänet oli leimattu pahaksi vain sen perusteella, että oli toiminut omantuntonsa mukaan, ja pitänyt totuutta ja toisten hyvinvointia tärkeimpänä asiana, enkä voinut hyväksyä sellaista leimaamista.

Gadsdenin seurakunnasta ei oltu minuun yhteydessä sen tapaamisen jälkeen, jossa kaksi sen vanhinta "tarkisti" ajatteluni, kunnes kierrosvalvoja Wesley Benner tuli vierailulle seurakuntaan joitakin viikkoja myöhemmin. Hän ja Dan Gregerson halusivat tavata minut kotonani. Tom Gregerson, joka oli myös Peterin veli ja toiseksi vanhin Gregersonin neljästä veljeksestä, oli myös mukana omasta pyynnöstään.

Keskustelu eteni samoja ennalta-arvattavia polkuja. Kierrosvalvoja tosin keskeytti puhettani siinä määrin, että minun on lopulta pyydyttävä häntä ainakin odottamaan kunnes olen sanonut lauseeni loppuun; olihan hän sentään vieraana minun kodissani. Ajatteluni "tarkistaminen" perustui jälleen enemmän *Vartiotorniin* kuin Raamatun tekstiin. Kun taaskin kysyin, pitävätkö he todella Peter Gregersonia sellaisena "pahana" ihmisenä, josta puhutaan 1. Korinttilaiskirjeen 5. luvussa tai apostoli Johanneksen kuvaamana "antikristuksena", he pysyivät hiljaa.

Kiinnitin heidän huomionsa Roomalaiskirjeen 14. lukuun, jossa apostoli korosti tarvetta kuunnella omantunnon ääntä. Sen mukaan jokainen, joka tekee jotakin epäillen samalla hyväksyykö Jumala sen, tekee syntiä, sillä "kaikki mikä ei ole uskosta, onkin syntiä". Raamatussa sanotaan myös: "Joka julistaa jumalattoman vanhurskaaksi ja joka julistaa vanhurskaan jumalattomaksi, niin, molemmat ovat Jehovasta inhottavia." En voinut hyvällä omallatunnolla rikkoa tuota periaatetta ja pitää Peter Gregersonia pahana ihmisenä, sekä kohdella häntä sellaisena, sillä minun tietojeni mukaan hän ei ollut lainkaan sellainen.¹³

Benner vastasi, että jos minun oli toimittava omantuntoni mukaan, niin myös vanhinten oli tehtävä siten. Jos kantani oli sellainen, "heidän oli ryhdyttävä asianmukaisiin toimiin." (Nähtävästi vanhinten omaatunto ei sallinut heidän kunnioittavan toisen ihmisen omaatuntoa ja olla siten suvaitsevaisia). Hänen seuraavat sanansa tekivät selväksi, millaisia "toimia" hän tarkoitti. Hän sanoi pitävänsä itseänsä yksinkertaisesti sellaisena, joka ajoi järjestön asiaa. Sanatarkasti hän sanoi näin: "Toistan kuin papukaija, mitä hallintoelin sanoo." Tämän hän totesi tietynlaisella ylpeydellä, jolle en ymmärtänyt syytä. En ole koskaan pitänyt asioiden papukaijamaista toistelua minään suurena saavutuksena.

Pian keskustelu päättyi ja he lähtivät. Tom Gregerson pudisti epäuskoisena päätään ja sanoi, että kokemus oli ollut paljastava mutta masentava. Hän ei olisi ikinä uskonut kuulevansa näiden miesten puhuvan siten kuin hän oli juuri kuullut.

Marraskuun alussa sama oikeudellinen koneisto, joka oli ollut toiminnassa Brooklynissä, alkoi toimia Gadsdenissa. Vanhimmilta tuli puhelinsoittoja, joissa

¹³ Sananlaskut 17:15.

kysyttiin mitä milloinkin. Minulle kerrottiin, että oikeuskomitea tapaisi minut.

Tarkoitukseni oli ollut kirjoittaa hallintoelimelle ilmoittaakseni luopuvani Seuran yhdistysten jäsenyydestä. (Olin ollut useita vuosia sekä Pennsylvanian että New Yorkin yhdistyksen äänestävä jäsen.)¹⁴ Sen lisäksi, että kerroin hallintoelimelle luopuvani jäsenyydestä, kirjoitin 5. marraskuuta näin:

Eräät paikalliset vanhimmat ovat Vartiotornin 15. syyskuuta aineiston perusteella vaatineet, että minun pitäisi muuttaa suhdettani Peter Gregersoniin, jonka tontilla asun ja joka on työnantajani. He sanovat, että koska hän on eronnut seurakunnasta, minun pitäisi laskea hänet sellaisten pahojen ihmisten ja antikristusten joukkoon, joiden kanssa ei pidä syödä, ja että jollen mukaudu tähän kantaan, minut on erotettava. Koska olen kohta 60-vuotias ja minulla ei ole säästöjä, minun ei ole mahdollista muuttaa tai vaihtaa työpaikkaa. Joten haluaisin kovin tietää, tarkoittavatko lehdessä esitetyt lausunnot todellakin sitä, miten he asian esittävät: Eli onko se, että aterioin vuokranantajani ja työnantajani kanssa peruste erottamiselleni? Jos he sen sijaan ovat menneet yli sen, mitä kirjoituksessa tarkoitettiin, jonkinlainen kehotus kohtuullisuuteen antaisi minulle helpotuksen ahdistavaan tilanteeseeni. Arvostan mitä tahansa selvennystä, jonka voitte antaa joko suoraan tai jonkun osastonne kautta.

Vanhimmat soittivat tuona samana päivänä. He olivat soitelleet niin monta kertaa ja heidän tyyliäni oli ollut niin epäveljellinen, että minä ja vaimoni aloimme ahdistua aina kun puhelin soi. Ohjeistin vaimoani, että jos vanhimmat soittivat kun en ollut paikalla, hän voisi kehottaa heitä ottamaan minuun yhteyttä kirjallisesti. Vaimoni toimi nyt siten. Oikeuskomitea kirjoitti seuraavana päivänä, ja kirje saapui 10. marraskuuta 1981.

Monet Jehovan todistajat pitävät uskomattomana, että minut todella erotettiin siitä syystä, että söin aterian Peter Gregersonin kanssa. Jotkut väittävät, ettei se voi pitää paikkaansa. Uskon, että seuraava kirjeenvaihto tekee asian selväksi. Ensimmäinen oikeuskomitean lähettämä kirje oli päivätty 6. marraskuuta 1981.

Rakas Veli Franz:

Sisar Franzin meille 5. marraskuuta antamien ohjeiden mukaan kutsumme sinut oikeuskomiteaan lauantaina 14. marraskuuta klo 14 Gadsdenin Itäisen seurakunnan valtakunnansalille. Kokouksen tarkoituksena on keskustella kanssasi siitä, miten olet jatkanut olemista tekemisissä seurakunnasta eronneen henkilön kanssa.

Jos et pääse paikalle mainittuna ajankohtana, otathan meihin yhteyttä toisen kokouksen järjestämistä varten.

Veljesi,

Theotis French

Edgar Bryant

Dan Gregerson

¹⁴ Tuo jäsenyys jatkui päätoimistosta lähtöni jälkeen. Vuosina 1980 ja 1981 sain tavanomaiset "valtakirjat" vuosikokouksessa äänestämistä varten. Ensimmäisenä vuonna lähetin valtakirjani postitse, mutta vuonna 1981 en kokenut voivani sitä tehdä erityisesti sen aineiston vuoksi, joka oli julkaistu Seuran lehdissä.

Tämä kirje osoittaa, että heidän "oikeudellisille toimilleen" oli perusteena vain yksi syytös, nimittäin se, että "olin tekemisissä eronneen henkilön kanssa."

Kirjoitin vastauksen ja mainitsin Gadsdenin vanhimmille, että olin kirjoittanut hallintoelimelle saadakseni selvennystä *Vartiotornissa* 15. syyskuuta olleeseen aineistoon, ja ihmettelin, miksi he eivät olleet ottaneet sitä huomioon eivätkä nähtävästi olleet halukkaita antamaan aikaa, jotta ehtisin saada vastauksen. Huomautin myös siitä, että Dan Gregersonin oli kohtuutonta palvella oikeuskomiteassa, koska hän oli jo esiintynyt syyttäjänäni. Esitin toivomuksen, että oikeuskomiteaan voitaisiin ottaa enemmän jäseniä, jotta uudesta säännöstä ja sen sovelluksesta voitaisiin todennäköisemmin käydä reilu ja puolueeton keskustelu.¹⁵

Lähetin kirjeeni, ja viikkoa myöhemmin perjantaina 20. marraskuuta vaimoni kertoi minulle tultuani kotiin töistä, että vanhin Theotis French oli soittanut. Hän oli sanonut, että oikeuskomitea pitäisi istunnon seuraavana päivänä lauantaina iltapäivällä. He olivat lähettäneet minulle asiasta kirjeen.

Iltapäivän postissa saapui ilmoitus kirjatusta kirjeestä. Ajoin kiireesti postitoimistoon ja sain kirjeen ennen sulkemisaikaa. Kirje oli päivätty 19. marraskuuta 1981.

Rakas Veli Franz:

Olemme vanhimmistona saaneet kirjeesi ja vastaamme nyt siihen. Ensinnäkin haluamme sinun tietävän, että vanhimmistolle oli tehty tiettäväksi, että olit lähettänyt Vartiotorni-Seuralle kirjeen, ja että olimme päättäneet, että meidän pitäisi edetä asiassa oikeuskomitean kuulemiseen. Toiseksi, koska Dan Gregerson on syyttäjäsi, vanhimmisto on päättänyt korvata hänet oikeuskomiteassa Larry Johnsonilla.

Kolmanneksi, on olemassa muitakin henkilöitä kuin Dan, jotka voisivat toimia todistajina kyseessä olevassa tapauksessa, mutta emme näe välttämättömäksi kertoa heidän nimiään, koska olet tunnustanut seurustelleesi sellaisten henkilöiden kanssa, jotka ovat eronneet seurakunnasta.

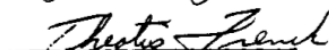
Neljänneksi vanhimmisto on päättänyt, että kolme vanhinta palvelee komiteassa. Haluamme vakuuttaa sinulle, että nimetyt veljet eivät ole tuominneet sinua etukäteen, ja että he lähestyvät asiaa objektiivisesti.

Lopuksi veli Franz: nimitetty oikeuskomitea haluaisi tavata sinut lauantaina 21. marraskuuta klo 16 valtakunnansalilla. Jos et pääse silloin paikalle, pyydämme, että otat yhteyttä yhteen alla mainituista veljistä sopivamman ajan järjestämiseksi.

Veljesi,

Larry Johnson

Edgar Bryant

Theotis French

¹⁵ Kirjeeni on esitetty kokonaisuudessaan liitteessä (ei suom.).

Tämä kirje ei ollut ainoastaan muodollinen. Vaikka allekirjoituksena olikin "veljesi", kirje olisi voinut yhtä hyvin olla joltain tuomioistuimelta, sillä siitä ei kuvastunut lainkaan kristillisen veljeyden lämpö. Siinä painottui kylmä lakitekninen sävy. Jos minua ei oltu jo valmiiksi tuomittu (kuten he vakuuttivat asian olevan), kirjeestä olisi varmasti pitänyt ilmentyä veljellinen henki, sekä myötätuntoinen huoli sen miehen elämästä, jolle he kirjoittivat. Vaikka he olisivat jättäneet huomiotta ikäni ja olosuhteeni sekä sen, että olin koko elämäni palvellut Jehovan todistajien järjestöä ja ollut sen hallintoelimessä, he olisivat silti voineet osoittaa jossain määrin rakkaudellista kiinnostusta, vaikka ehkä pitivätkin minua *'yhtenä vähäisimmistä Kristuksen veljistä'*. (Ks. Matteus 25:40) Uskoakseni kirjeen tunteeton henki ei ollut lähtöisin näistä miehistä. Se oli peräisin muualta. Kirje oli tyypillinen.

Vaimoni oli jo kertonut French -nimiselle vanhimmalle puhelimessa, että meille oli tulossa vieraita osavaltion ulkopuolelta lauantaina, emmekä saisi heihin mitenkään yhteyttä tai voisi tehdä muutosta suunnitelmiimme.

Seuraavana maanantaina 23. marraskuuta kirjoitin jälleen osoittaakseni tyrmistykseni siitä, miten hätäisesti ja epäkohteliaalla tavalla oikeuskomitea menetteli.

Samana iltapäivänä vanhin French soitti ja ilmoitti, että oikeuskomitea kokoontuisi kahden päivän kuluttua keskiviikkoiltana (25. marraskuuta) ja tekisi päätöksensä olinpa minä paikalla tai en. Päätin, että olisi hyödytöntä lähettää heille kirjoittamaani kirjettä. Heillä tuntui olevan tavaton kiire tuomita. En usko, että he itse olivat kiirehtimisen taustalla. Kuten komitean puheenjohtaja myöhemmin myönsi, he olivat yhteydessä Seuran edustajaan kierrosvalvoja Wesley Benneriin. Heidän puheensa ja asenteensa muistuttivat huomattavasti sitä, miten Benner oli käyttäytynyt kotonani. Hän puolestaan oli lähes varmasti yhteydessä Brooklynin päätoimiston palvelusosastoon, joka taas – aivan taatusti – oli yhteydessä hallintoelimeen. Tämä ei ole epätavallista, vaan näin asiat yleensä hoidetaan. Nämä toimintatavat eivät yllättäneet minua, vaan ainoastaan masensivat.

Kun keskiviikko koitti, päätin etten halunnut tulla tuomituksi *poissaolevana*, vaan että menisin paikalle kokoukseen, jonka French oli sanonut pidettävän "keskiviikkoiltana". Iltapäivällä soitin erään komitean jäsenen kotiin varmistaakseni kokouksen tarkan ajan. Miehen vaimo kertoi, että mies oli jo valtakunnansalilla. Soitin salille ja sain kuulla, että heidän oli tarkoitus pitää kokous iltapäivällä – heille nähtävästi "ilta" merkitsi aikaa kello kolmen jälkeen. Kerroin, etten ollut ymmärtänyt sitä, ja että minulle ei oltu kerrottu tarkkaa aikaa, ja pyysin jos kokousta voitaisiin siirtää kello kuuteen. He suostuivat.

Tom Gregerson oli sanonut, että hän haluaisi tulla seurakseni ja soitin hänelle. Kun saavuimme valtakunnansalille, hän meni kokoushuoneeseen, jossa oikeuskomitea eli vanhimmat French (puheenjohtaja) sekä Bryan ja Johnson olivat. He kertoivat Tomille, ettei hän voisi olla paikalla muuten kuin antaessaan todistuksensa. Hän sanoi haluavansa olla läsnä, sillä noin 35 Jehovan todistajaa työskenteli hänen johtamansa yrityksen (Warehouse Groceries) palveluksessa. Hän vain halusi tietää, mikä kanta tässä asiassa otettaisiin. He vastasivat pyyntöön edelleen kieltävästi.

Hänen poistuttuaan komitea avasi kokouksen ja pyysi todistajat sisään. Heitä oli kaksi: Dan Gregerson ja rouva Robert Daley.

Dan puhui ensin. Hän sanoi nähneensä minut Western Steak House -ravintolassa Peter Gregersonin (ja vaimojemme) kanssa. Tämä oli hänen todistuksensa ydinsisältö. Kun hän lopetti, kysyin häneltä milloin tämä tapahtui, ja hän myönsi sen olleen kesällä, ja siten ennen kuin *Vartiotorni* 15. syyskuuta 1981 ilmestyi; tuossa lehdessä

esitettiin se uusi sääntö, jonka mukaan jokaista vapaaehtoisesti seurakunnasta eronnutta kohdeltaisiin kuin erotettua. Kerroin komitealle, että elleivät he uskoneet *taannehtiviin* lakeihin, Danin todistus oli merkityksetön.

Sitten toista todistajaa pyydettiin esittämään lausuntonsa. Hän todisti samaa kuin Dan, paitsi että tämä tapaus ravintolassa oli sattunut sen jälkeen, kun *Vartiotorni* 15. syyskuuta oli julkaistu.

Myönsin epäroimättä, että olin todella syönyt Peterin kanssa sinä ajankohtana, johon nainen viittasi. Kysyin häneltä, eikö hänkin ja hänen miehensä (joka oli vanhin Gadsdenin Itäisessä seurakunnassa) ollut samoin aterioinut Peterin kanssa. (Peter oli mennyt Morrisonin Cafeteriaan eräänä päivänä ja huomannut olevansa jonossa Daley-nimisen vanhimman ja hänen vaimonsa perässä. Ennen nykyistä avioliittoaan Daley oli ollut Peterin isäpuoli, sillä Peterin isän kuoleman jälkeen hän avioitui Peterin äidin kanssa. Jonossa Peter koputti olkapäähän Daleytä, joka kääntyi ja alkoi jutella hänen kanssaan ja pyysi Peteriä istumaan heidän kanssaan, ja he kolme puhuivat aterioidessaan. Tämäkin tapahtui sen jälkeen, kun 15. syyskuuta *Vartiotorni* oli ilmestynyt.)

Nainen kiihtyi tästä aika lailla ja sanoi sen olevan totta, mutta jälkikäteen hän oli kertonut joillekin "sisarille", ettei se ollut oikein eikä hän tekisi niin ikinä uudestaan. (Kuulemisen jälkeen mainitsin tästä Peterille ja hän sanoi: "Mutta he söivät kanssani kahdesti! Eräänä toisena päivänä menin Morrisonin kahvilaan, ja he olivat siellä jo istumassa ja minut nähdessään vilkuttivat ja kutsuivat minut istumaan kanssaan." Todistaja ei sanonut mitään tästä toisesta kerrasta, josta en tiennyt kuulemisen aikana.)

Tässä olivat kokonaisuudessaan kaikki "todisteet" minua vastaan. Kaksi todistajaa lähtivät.

Oikeuskomitea alkoi sitten kysyä kantaani *Vartiotornin* 15. syyskuuta aineistoon. Kysyin, miksi he eivät halunneet odottaa, että saisin hallintoelimen vastauksen kysymykseeni asiasta, jonka kirjoitin heille 5. marraskuuta. Puheenjohtaja Theotis French laski kätensä avoimena olevan *Vartiotornin* numeron päälle ja sanoi: "Emme tarvitse muuta auktoriteettia kuin tämän."

Kysyin sitten eikö heistä tuntuisi luottavaisemmalta, jos he olisivat saaneet hallintoelimeltä varmistuksen näkökannalleen. Hän toisti, että 'heidän oli toimittava sen mukaan, mitä oli julkaistu', ja että sitä paitsi 'he olivat soittaneet Brooklyniin asiasta'. Tämä oli ensimmäinen kerta kun kuulin sellaisesta soitosta. Ilmeisesti tästä syystä komitean puheenjohtaja French sanoi minulle puhelimesta paria päivää aiemmin, että vanhimmiston mielestä "ei ollut välttämätöntä" odottaa hallintoelimen vastaavan kirjjeeseen! He toimivat samalla tavoin salaa kuin Puheenjohtajan komitea aiemmin oli toiminut, eivätkä nähneet mitenkään tarpeelliseksi informoida minua siitä, että he olivat jo olleet puhelimitse yhteydessä Brooklynin päätoimistoon.

Kysyin olivatko he puhuneet kenenkään hallintoelimen jäsenen kanssa. Vastaus oli kieltävä; he olivat puhuneet jonkun Palvelusosaston jäsenen kanssa. Mitä heille oli sanottu? "Mikään ei ole muuttunut ja voitte edetä asiassa", sanoi French.

French sanoi ymmärtävänsä asian siten, että "Seura on tarkastellut tarkkaan aiempaa kantaa asiassa [vuoden 1974 *Vartiotornista*] ja palannut nyt siihen." (Tähän tapaan kierrosvalvojakin asian kotonani esitti.) Theotis jatkoi, että "*Vartiotorni* auttaa meitä näkemään tarkkaan, mihin vetää raja" näissä asioissa. Vanhin Edgar Bryan lisäsi: "Yritämme kaikki noudattaa sitä, mitä *Vartiotorni* vaatii."

Tähän mennessä kukaan kolmesta miehestä ei ollut viitannut Raamattuun kertaakaan. Painotin, että se oli minun oppaani. Millä *raamatullisella* perusteella minun täytyisi pitää Peter Gregersonia sellaisena ihmisenä, jonka kanssa ei pitäisi

syödä?

Vanhin Johnson otti esille 1. Korinttilaiskirjeen 5. luvun ja alkoi lukemaan paria jaetta kunnes empi ja lopetti, eikä soveltanut tekstiä mitenkään. Kysyin jokaiselta komitean jäseneltä henkilökohtaisesti, saattoiko hän rehellisesti sanoa uskovansa, että Peter Gregerson oli sellainen ihminen, joita näissä jakeissa sekä Johanneksen sanoissa "antikristuksista" kuvailtiin? Theotis French reagoi hieman rauhottomasti ja sanoi 'ettei ollut hänen asiansa tuomita miestä' ja 'ettei hän tiennyt Peteristä kaikkea tuomitukseen häntä siten'. Kysyin: miten he sitten saattoivat vaatia minua tekemään sellaisen tuomion ja toimimaan sen mukaan, vaikka he itse eivät olleet halukkaita toimimaan siten?

Hän vastasi: "Emme tulleet tänne sinun opetettaviksesi, veli Franz." Vakuutin hänelle, että en ollut siellä heitä "opettamassa", mutta koska koko elämäni kristittynä oli vaakalaudalla ja se asetettiin kyseenalaiseksi, mielestäni minulla oli oikeus ilmaista ajatukseni. Edgar Bryant ja Larry Johnson eivät kumpikaan kertoneet mitään selvää kantaa siihen, millaisena he näkivät Peter Gregersonin, jonka kanssa syömistä pidettiin nyt "rikollisena" tekona.

Puheenjohtaja sanoi sitten, ettei hän nähnyt tarvetta jatkaa keskustelua. Tom Gregerson kutsuttiin sisään siltä varalta, että hänellä olisi antaa jokin todistus. Hän kysyi, mikä vaikutus *Vartiotornin* kannalla olisi hänen firmansa työntekijöihin, jotka olivat todistajia, ja jotka saattaisivat satunnaisesti matkustaa tai aterioida eronneen henkilön kanssa. Larry Johnson vastasi, etteivät he olleet nyt vastaamassa siihen kysymykseen, vaan Tom voisi kysyä sitä toisella kertaa.¹⁶ Tom vastasi, että hän oli kysellyt asiasta jo jonkin aikaa, myös kierrosvalvojalta, eikä ollut vielä saanut vastausta. Vastausta ei annettu, kokous päätettiin ja me poistuimme. Oikeuskomitea jäi salille keskustelemaan "todistusaineistosta".

Noin viikkoa myöhemmin puhelin soi ja Larry Johnson kertoi minulle, että komitean päätös oli erottaminen. Minulla oli nyt seitsemän päivää aikaa valittaa heidän päätöksestään.

Kirjoitin heille pitkäähkön kirjeen, "valituskirjeeni". Minusta tuntui, että oli parempi sanoa kaikki sanottavani kirjallisesti. Puhuttua sanaa voidaan helposti muuttaa, vääristellä tai se voidaan vain unohtaa; kirjoitettu sana pysyy eikä sitä voida jättää niin helposti huomiotta. Kokemukseni edellisessä komiteassa teki selväksi, että vallitsi hyvin epäterve ilmapiiri, ja että valituskomiteassa tuskin voitaisiin siinäkään käydä minkäänlaista rauhallista ja järkevää raamatullista keskustelua asioista.

Kirjeessä kiinnitin heidän huomionsa Seuran julkaisemaan ohjeeseen, jonka mukaan vanhinten pitäisi "punnita asioita tarkkaan", ja että heidän ei pitäisi etsiä "oppaakseen jäykkiä sääntöjä", vaan "ajatella periaatteiden tasolla"; heidän pitäisi "olla varmoja siitä, että heidän opastuksensa perustuu vankasti Jumalan Sanaan", "käyttää riittävästi aikaa ja pyrkiä tavoittamaan henkilön sydän" ja "keskustella asiaan soveltuvista raamatunkohdista ja varmistua siitä että hän [syytetty] ymmärtää asiat." Näin sanottiin, mutta niin ei tehty (ja ne ketkä olivat vastuussa näiden ohjeiden julkaisemisesta, tiesivät ettei niin tehty). Oma kantani ilmenee pääpiirteissään näissä kahdessa kappaleessa:

Ehkä voidaan sanoa, että en ole ilmaissut katumusta siitä, että aterioin Peter Gregersonin kanssa. Ilmaistakseni katumusta minut täytyy ensin saada vakuuttumaan siitä, että ateriointi hänen kanssaan on synti Jumalaa vastaan. Sellainen vakuuttuneisuus voi oikeutetusti tulla vain Jumalan Sanasta, joka yksin on henkeytetty ja ehdottoman

¹⁶ Tom Gregerson oli tuolloin Warehouse Groceries -yrityksen toimitusjohtaja.

luotettava. (2. Timoteukselle 3:16, 17) Oma raamatullinen ymmärrykseni on, että uskollisuus Jumalalle ja hänen Sanalleen on ylivoimaisen tärkeää ja syrjäyttää minkä tahansa muunlaisen uskollisuuden. (Apostolien teot 4:19, 20; 5:29) Ymmärrän myös, ettei minun tai kenenkään muun ihmisen tai ihmisryhmän pidä lisätä Sanaan mitään, ettei häntä "todettaisi valehtelijaksi", tai ettei hän jopa kohtaisi jumalallisia vitsauksia. (Sananlaskut 30:5, 6; Ilmestys 22:18, 19) En voi ottaa sellaisia raamatullisia varoituksia kevyesti. Ottaen huomioon kaikki raamatulliset kehotukset olla tuomitsematta toisia, koen tervettä pelkoa asettaa itseni (tai ketään ihmistä tai ihmisryhmää) lainlaatijaksi, ja minun on pakko antaa yksin Jumalan Sanan antaa sellainen tuomio. Tehdäkseni niin, minun on oltava varma siitä, etten vain seuraa jotain ihmisen laatimaa normia, joka esitetään jumalallisena normina, mutta joka todellisuudessa on henkeyttämätön ja jota Jumalan Sana ei tue. En halua syyllistyä julkeuteen ja nenäkkyyteen tuomitsemalla jonkun, jota Jumala ei omassa Sanassaan siten ole tuominut. Roomalaisille 14:4, 10-12; Jaakobin kirje 4:11, 12; ks. myös Jaakobin kirjeen selitys sivut 161-168.

Vakuutan teille, että jos autatte minua näkemään Raamatusta, että Peter Gregersonin kanssa syöminen on synti, tulen nöyrästi katumaan sellaista syntiä Jumalan edessä. Ne, jotka ovat puhuneet kanssani tähän mennessä, eivät ole tehneet siten, vaan siteeranneet em. lehteä "auktoriteettinaan" (jota termiä oikeuskomitean puheenjohtaja käytti.) Itse ymmärrän asian siten, että kaikki auktoriteetti kristillisessä seurakunnassa on lähtöisin Jumalan Sanasta ja perustuu vankasti siihen. Sananlaskujen 17:15:ssa sanotaan: "Joka julistaa jumalattoman vanhurskaaksi ja joka julistaa vanhurskaan jumalattomaksi, niin, molemmat ovat Jehovasta inhottavia." En halua olla Jumalasta inhottava, ja siksi olen hyvin huolissani tästä asiasta.

Päätin kirjeeni vetoamalla jälleen siihen, että he kunnioittaisivat pyyntöäni odottaa vastausta kirjeeseeni hallintoelimelle, jonka lähetin 5. marraskuuta.¹⁷

Tässä vaiheessa minusta kuitenkin alkoi tuntua, ettei hallintoelimellä ollut aikomustakaan vastata kirjeeseeni. Oli kulunut jo kuukausi, ja he olivat hyvin tietoisia tilanteestani ja siitä, miten tärkeää minun oli saada heiltä jokin lausunto asiaan. Perustuen vuosien kokemukseeni hallintoelimessä tiesin, että vaikka he halusivatkin pysyä taustalla, heidät varmasti pidettiin ajan tasalla tapaukseni kaikista kehitysvaiheista. Palvelusosaston odotettiin antavan kaikki tiedot eteenpäin, ja ne sisältäisivät kierrosvalvojan raportit. Paikallisten vanhinten toimenpiteet ja puheet osoittivat, että menettelyjä ohjailtiin suoraan vallan ytimestä kierrosvalvojan välityksellä. Vallan ydin, eli hallintoelimen jäsenet, olivat halukkaita kyllä kommunikoidaan niiden kanssa, jotka tuomitsivat minut, ja tekivät sen Palvelusosastonsa kautta, mutta he eivät olleet halukkaita vastaamaan kirjalliseen vetoamukseeni, eivätkä edes vahvistamaan vastaanottaneensa sen.

Niinpä 11. joulukuuta eli seitsemän viikkoa alkuperäisen kirjeeni jälkeen kirjoitin hallintoelimelle uudelleen, ja lähetin heille kopion "valituskirjeestäni", sekä muistutin heitä 5. marraskuuta päivätystä kirjeestäni.¹⁸

Täsmälleen seitsemän päivää sen jälkeen, kun olin toimittanut valituskirjeeni, vanhin French soitti minulle ja kertoi, että valituskomitea oli muodostettu ja ketkä siinä palvelisivat. Kolmen päivän kuluttua tuli toinen puhelinsoitto, jossa hän kertoi

¹⁷ Kirje on esitetty kokonaisuudessaan liitteessä (ei suom.).

¹⁸ Ks. Liite.

minulle, että valituskomitea tapaisi minut sunnuntaina. Kerroin kirjoittaneeni hänelle ja pyytäneeni komitean jäsenten tarkkoja nimiä (hän oli antanut vain kahden jäsenen sukunimet), ja sanoin pyytäväni muutosta komitean jäseniin. Kun tiedustelin, miksi nimenomaan nämä miehet oli valittu, hän vastasi että Seuran edustaja Wesley Brenner oli valinnut heidät.

Hän oli valinnut valituskomiteaan Willie Andersonin, Earl Parnellin ja Rob Dibblen. Nämä valinnat olivat minusta uskomattomia kun otetaan huomioon, että pääasiallinen syytös minua kohtaan koski seurusteluani Peter Gregersonin kanssa.

Oli hyvin epätodennäköistä, että kukaan näistä miehistä olisi puolueeton, kun Peter liittyi asiaan.

Kuten huomautin kirjeessäni Gadsdenin vanhimmille (vaikka he itsekin tiesivät sen), Willie Anderson oli ollut sellaisen komitean johtajana, joka aiheutti huomattavaa kuohuntaa Gadsdenin seurakunnissa, kun se käsitteli isoon joukkoon nuoria liittyviä asioita. Peter Gregerson oli pyytänyt Brooklynin päätoimistoa lähettämään tutkintakomitean, ja kun se tutki asian, monet Willie Andersonin johtaman komitean toimet katsottiin liiallisiksi. Tällä oli ollut huomattava vaikutus vanhin Andersonin ja Peter Gregersonin väleihin siitä lähtien.

Oli vielä vaikeampi käsittää, että kierrosvalvoja Benner valitsi komiteaan Earl Parnellin. Yksi Peter Gregersonin tyttäristä oli ollut naimisissa Parnellin pojan kanssa, mutta hiljattain hankkinut tästä avioeron. Oli ilmeistä, että vanhempien välit olivat kireät. Kierrosvalvoja Benner tiesi avioerosta ja olisi voinut kuvitella hänen helposti ymmärtävän, miten sopimatonta olisi valita Parnell käsittelemään sellaista tapausta, jossa Peter Gregerson oli yksi keskeinen henkilö.

Sama päti Rob Dibbleen. Hän oli Parnellin vävy-poika, ja hänen vaimonsa oli sen Parnellin pojan sisko, joka oli hiljattain eronnut Peter Gregersonin tyttärestä.

Kuten kirjoitin Gadsdenin vanhimmille, minun oli vaikea kuvitella mitään toista kolmen miehen komiteaa, jota voisi vähemmän suositella tällaiseen kuulemiseen, jonka pitäisi olla tasapuolinen ja puolueeton. (Ainoa looginen selitys, jonka pystyin valinnoille näkemään oli se, että epäsuotuisa päätös nimenomaan pyrittiin jollain keinolla saamaan aikaan.) Kirjeessäni pyysin, että nimitettäisiin täysin eri henkilöistä koostuva valituskomitea.¹⁹

Samana päivänä kun kirjoitin nämä kirjeet (20. joulukuuta), French -niminen vanhin soitti jälleen. Valituskomitea halusi minun tietävän, että he tapaisivat seuraavana päivänä, maanantaina, ja 'pitäisivät kuulemisen olinpa paikalla tai en'. Kerroin hänelle, että olin kirjoittanut ja pyytänyt muutosta komiteaan, ja että olin kirjoittanut myös Brooklynin päätoimistoon. Toimitin nämä kirjeet suoraan hänen kotiinsa seuraavana päivänä maanantaina.

Kahta päivää myöhemmin 23. joulukuuta sain seuraavan lappusen kirjattuna kirjeenä:

Ray Franz,

Kokous joka oli määrä pitää 24. joulukuuta klo 19 Gadsdenin Itäisessä seurakunnassa on sürretty pidettäväksi 28. joulukuuta klo 19 Gadsdenin Itäisessä seurakunnassa. Toivon kovasti että tapaamme silloin.

Theotis French

¹⁹ Ks. Liite.

Kukaan ei ollut sanonut minulle mitään torstaina pidettävästä kokouksesta. Mutta ylläoleva lappunen oli virallinen tiedonanto kokouksesta, joka pidettäisiin maanantaina 28. joulukuuta.

Sen jälkeen kun olin toimittanut kirjeet Frenchin kotiin, sain seuraavan kahden päivän aikana tietää, että French yritti hankkia tietoja kokonaan uuden ja erilaisen syytteen tueksi.

Mark Gregerson, joka oli hänkin yksi Peterin veljistä, kertoi Peterille Theotis Frenchin soittaneen kaukopuhelun hänelle Floridaan, jonne hän oli muuttanut Alabamasta. French oli puhunut Markin vaimon kanssa ja kysynyt, muistiko hän minun ikinä esittäneen järjestön vastaisia huomautuksia. Hän kertoi Frenchille, ettei muistanut minun esittäneen mitään huomautuksia ketään ihmistä eikä järjestöä vastaan. Miksi hän halusi tietää sellaisesta? French vastasi, että hän 'vain haki tietoja'. Hän ei pyytänyt puhua Markin kanssa.

Tämäkin toi mieleen muistoja siitä painajaismaisesta tilanteesta, jossa olin ollut puolitoista vuotta aiemmin, sekä hallintoelimen Puheenjohtajan komitean silloisesta käytöksestä.

Oli kulunut noin seitsemän viikkoa siitä, kun kirjoitin hallintoelimelle ja pyysin kommenttia 15. syyskuuta 1981 *Vartiotornin* aineistosta, sekä kerroin heille miksi asia oli minulle hyvin tärkeä. Olin nyt kirjoittanut heille kaksi kertaa sen jälkeen ja pyytänyt heiltä jonkinlaista lausuntoa. He eivät nähneet sopivaksi vastata tai reagoida *mihinkään* näihin kirjeisiin mitenkään.

Kun puhutaan sellaisesta maailmanlaajuisesta järjestöstä, johon kuuluu miljoonia jäseniä, ja joka väittää olevansa erinomainen esimerkki kristillisten periaatteiden noudattamisessa, eikö ole uskomatonta, että sen johto voi käyttäytyä tällä tavoin? Ei ole, mikäli tietää sen johdossa vallitsevasta asenteesta. Olen itse henkilökohtaisesti nähnyt, miten kirjeitä on sivuutettu samalla tavoin, kun hallintoelimen mielestä ei ollut sen etujen mukaista vastata niihin. He selvästi tunsivat samoin minun tapauksessani.

Minulla ei ollut alusta saakka epäilystäkään siitä lopullisesta päämäärästä, johon kaikella pyrittiin. Se, miten koko tapaus hoidettiin, iljetti minua läpikotaisin. En voi kuvailla sitä muuksi kuin ahdasmieliseksi lähestymistavaksi, jonka avulla oli selvästi päätetty löytää jotain sellaista miten pientä tai mitätöntä tahansa, jota voitaisiin käyttää minua vastaan. Siispä kirjoitin viimeisen kirjeeni 23. joulukuuta 1981 ja lähetin kopiot hallintoelimelle, sekä Gadsdenin Itäisen seurakunnan vanhimmistolle.

Rakkaat veljet,

Tällä kirjeellä vedän takaisin valitukseni erottamispäätöksestäni. Teen siten seuraavista syistä:

Alkuperäinen oikeuskomitea päätti erottaa minut sen todistuksen perusteella, jonka mukaan olin aterioinut kerran Peter Gregersonin kanssa *Vartiotornin* 15. syyskuuta julkaisemisen jälkeen. Se että 40 vuoden kokoaikainen palvelus voidaan jättää huomiotta tällaisen mitättömän asian vuoksi osoittaa minulle, että omatuntooni perustuvista tunteistani, joista kerroin tarkasti kirjeessäni 8. joulukuuta 1981, ei todellisuudessa välitetä, kuten ei myöskään välitetä siitä, että näytettäisiin Raamatusta, missä olen tehnyt väärin.

Lisäksi kierrosvalvojan tekemät henkilövalinnat valituskomiteaan eivät anna todellista perustetta odottaa, että asiani saisi oikeudenmukaisen käsittelyn. Kuten toin esille kirjeessäni 20.

joulukuuta 1981, komiteaan valittiin kolme sellaista henkilöä, jotka vähiten todennäköisesti pystyvät käsittelemään asiani objektiivisella tavalla henkilökohtaisten tunteiden vaikuttamatta asiaan. En näe valinnoille minkäänlaista perustelua ja uskon, että kyseessä on oikeuden irvikuva.

Ei näytä olevan mitään viitettä siitä, että hallintoelin olisi halukas antamaan minulle mitään apua tai helpotusta, sillä lähetin kirjeeni jo 5. marraskuuta 1981 seitsemän viikkoa sitten, enkä ole saanut vastausta. Alkuperäisen oikeuskomitean puheenjohtaja sanoi, että hän oli soittanut Palvelusosastolle useammin kuin kerran, ja noiden keskustelujen perusteella mitään helpotusta ei ole tulossa, sillä puheenjohtajan mukaan osastolta sanottiin, että "mikään ei ole muuttunut ja voitte edetä asiassa."

Lopuksi tiedossani on nyt, että parhaillaan yritetään puhelimitse, jopa kaukopuheluilla löytää jotakin sellaista, jota voitaisiin käyttää minua vastaan osoittamaan minut syylliseksi. Näin on tehty lähipäivinä sen jälkeen, kun toimitin kirjeeni 20. joulukuuta, jossa pyysin eri henkilöistä koostuvaa valituskomiteaa. Vaikka se henkilö, johon otettiin yhteyttä, ei ole koskaan tehnyt mitään valitusta minua vastaan, häntä pyydettiin miettimään, jos hän muistaisi jotain sellaisia puheitani, jotka voitaisiin katsoa sopimattomaksi. Jos todella olisin vastuussa sellaisen häiriön aiheuttamisessa seurakunnassa, joka olisi aidosti kiero ja pahanilkistä, ei olisi ikinä tarpeellista turvautua tällaisiin keinoihin syytteiden näyttämiseksi toteen.

Tällaisen toiminnan jatkaminen voi johtaa vain siihen, että hyvää nimeäni ja mainettani vahingoitetaan entisestään. Se on avoin kutsu epäilyksille ja juoruilulle.

Tunnen samoin kuin apostoli kirjoitti Galatalaiskirjeen 6:17:ssä: "Älköön tästä lähtien kukaan tuottako minulle vaivaa, sillä minä kannan ruumiissani Jeesuksen orjan polttomerkkejä." Menneen kahdeksan viikon aikana minua ja vaimoani on ahdistettu suuresti henkisesti, ei vain toistuvilla käynneillä ja yli kymmenellä puhelinsoitolla (siihen pisteeseen asti, että pelkkä puhelimen soiminen alkoi tuntua epämiellyttävältä), vaan aivan erityisesti meitä kohtaan osoitetulla asenteella. Nyt tämän kaiken lisäksi on vielä tieto siitä, että meneillään on salamyhkäisiä tiedusteluja, jotka ovat selvästi omien oikeuksieni vastaisia. Sain kokea samanlaista kohtelua viime vuonna New Yorkissa, kun samanlaiset yritykset jatkuivat kuukauden verran eikä minulle koko aikana kerrottu sanallakaan siitä, että oma toimintani oli jollakin tavalla syytöksen alaisena; näin oli siitä huolimatta, että annoin niille henkilöille, jotka kyselyjä järjestivät, selkeän tilaisuuden kertoa asiasta. Minulla ei ole mitään halua käydä läpi samanlaista kaltoinkohtelua, varsinkaan kun mikään ei puhu sen puolesta, että totuus asiassa voidaan tuoda julki siten, että perusteettomasti saamani leima voidaan poistaa. Se täytyy jättää Jumalan käsiin. Matteus 10:26.

Sitä että vedän valitukseni pois ei mitenkään pidä tulkita siten, että myöntäisin syyllisyyden tai itse erottamispäätöksen missään mielessä oikeaksi, oikeudenmukaiseksi tai raamatulliseksi. Jälleen voin yhtyä apostolin sanoihin: "Se, että te tutkisitte minua tai jokin ihmisten tuomioistuin, on minusta aivan vähäpätöinen asia. En itsekään tutki itseäni. En näet ole tietoinen mistään, mikä olisi minua vastaan. Tämä ei kuitenkaan todista minua vanhurskaaksi, vaan se, joka tutkii minut, on Jehova." (1. Korinttilaisille 4:3, 4) Luottamukseni hänen vanhurskaaseen tuomioonsa on ehdoton ja kokemani on vain

vahvistanut luottamustani hänen Sanansa oikeellisuuteen ja totuudellisuuteen. Ja niin kauan kuin elän, pyrin tekemään tuon Sanan totuuden tunnetuksi muille heidän siunauksekseen ja Jumalan ylistykseksi.

Mitä tulee veljiini Jehovan todistajien keskuudessa, voin sanoa että sydämeni hyvä tahto ja rukoukseni Jumalalle ovat heidän puolellaan. Olen tehnyt tunnollisesti työtä vuodesta 1938 lähtien heidän hengellisten etujensa hyväksi ja voin vakuuttaa teille, että jos pitäisin vähänkin mahdollisena tämän koettelemukseni pidentämisen edelleen hyödyttävän heitä, kestäisin sen ilomielin. Vrt. Roomalaisille 9:1-3

Kunnioittaen,

Epäilemättä koko jutun takana olevat henkilöt olivat alkaneet ajatella, että "todiste" minun erottamiseksi – yksi ateria Peter Gregersonin kanssa – voisi tuntua varsin köykäiseltä. Sen sijaan, että he olisivat pyrkineet esittämään todisteet Jumalan Sanasta (ja osoittamaan, että toimintani todellakin oli syntistä) kuten olin pyytänyt valituskirjeessäni, he yrittivät rakentaa vankemman "jutun" hankkimalla kielteisiä todistajanlausuntoja. En nähnyt mitään järkeä siinä, että olisin enää alistunut tällaiseen.

Larry Johnson soitti kahdeksan päivää myöhemmin ja kertoi heidän saaneen kirjeeni, ja että koska vedin valitukseni pois, ensimmäisen komitean tekemä erottamispäätös pysyisi voimassa.

Tuntui jotenkin sopivalta, että soitto tuli juuri sinä päivänä. Minut kastettiin 1. tammikuuta 1939 ja päivälleen 43 vuotta myöhemmin 31. joulukuuta 1981 minut erotettiin – ja perusteena oli pelkästään se, että minut oli nähty aterioimassa seurakunnasta eronneen henkilön kanssa.

Uskonko itse, että se oli todellinen syy heidän toiminnalleen? En. Uskon, että se oli pelkkä tekninen muodollisuus, jota käytettiin tiettyyn tavoitteeseen pääsemiseksi. Heidän mielessään tarkoitus pyhitti keinot. Se että jokin järjestö käyttää hyväkseen moista mitätöntä teknistä muodollisuutta, kertoo minusta paljon sen johtamisen heikosta tasosta, sekä suuresta itseluottamuksen puutteesta.

Oma käsitykseni on, että erottamiseni katsottiin "hyödylliseksi", sillä minua pidettiin "uhkana", ja näin minusta päästiin eroon. Perustan tämän käsityksen omaan kokemukseeni Jehovan todistajien hallintoelimessä, sen Puheenjohtajan komitean käyttöön keväällä 1980, sekä sen jälkeen julkaistuun aineistoon. Jos asia on näin, sitten myös tämä seikka puhuu mielestäni suuresta itseluottamuksen puutteesta. Näin on etenkin siksi, että kyse on nyt järjestöstä, joka väittää olevansa Jumalan valittu väline, jota tukee itse kaikkeuden Suvereeni, ja jonka hallitseva Kuningas on nimittänyt kaikkien maallisten etujensa valvojaksi. Näin varmastikaan *ei* toimisi järjestö, joka on täysin vakuuttunut omista opetuksistaan, ja joka on tyynen varma siitä, että sen opetus on totuus, jota Jumalan Sana vankasti tukee.

Niin ei myöskään toimi järjestö, joka aidosti luottaa kannattajiinsa ja siihen, että sen antama ohjaus ja valmennus on tehnyt heistä kypsiä kristittyjä miehiä ja naisia – sellaisia, jotka eivät tarvitse äidillistä opastusta sen suhteen, mitä heidän pitäisi lukea ja mietiskellä tai mistä heidän pitäisi keskustella, vaan jotka sen sijaan kykenevät itse näkemään eron totuuden ja valheen välillä sen tiedon perusteella, joka heillä on Jumalan Sanasta.

Tällainen toiminta sen sijaan *on* ollut tyypillistä monille uskonnollisille järjestöille menneinä aikoina aina ensimmäiseltä vuosisadalta lähtien. Näillä järjestöillä on ollut pakottava tarve eliminoida keskuudestaan mikä tahansa sellainen, joka *heidän mielestään* uhkasi vähentää heidän valtaansa muihin ihmisiin.

Kirjassaan *A History of Christianity* Paul Johnson kirjoittaa metodeista, joita käytettiin uskonnollisen suvaitsemattomuuden pimeänä aikana, ja joista seurasi Inkvisitio:

Koska tuomioita ajatusrikoksista oli vaikea antaa, Inkvisitio käytti menettelytapoja, jotka oli kielletty muissa tuomioistuimissa, ja siten rikkoi paikallisia kirjoitettuja ja vakiintuneita lakeja, sekä koko tunnustetun oikeusjärjestelmän kaikkia eri puolia.²⁰

Niitä metodeja, joita Jehovan todistaja -vanhinten oikeuskomiteat säännöllisesti käyttävät, pidettäisiin kelvottomina minkä tahansa sivistysvaltion oikeusjärjestelmissä. Kun vanhimmat ovat käsitelleet sellaisten henkilöiden tapauksia, jotka eivät ole olleet täysin samaa mieltä "kanavan" eli "järjestön" kanssa, he ovat käyttäneet yhä uudelleen samanlaisia inkvisitiomaisia toimintatapoja kuin historioitsija Johnson kuvailee; syytetyiltä mm. evätään elintärkeitä tietoja (kuten väärin todistajien nimet), sekä käytetään nimettömiä ilmiantajia. Se mitä tapahtui silloin, tapahtuu myös lähes kaikissa tapauksissa nykyään:

Tavoite oli yksinkertaisesti saada tuomio aikaan hinnalla millä hyvänsä. Ajateltiin, että vain siten harhaoppisuus voitiin tukahduttaa.²¹

Kuten aiemmin mainitsin, en usko, että kaikki tämä kylmyys ja kovuus, sekä etäinen ja ylemmydentuntoinen asenne yleensä johtuvat itse vanhinten omasta persoonallisuudesta. Sen sijaan uskon sen johtuvan aivan varmasti siitä julkeasta ja perusteettomasta opetuksesta, jonka mukaan jokin ihmisjärjestö voi väittää sillä olevan yksinoikeudellinen käskyvalta ja saavuttamattoman yliverainen asema. Tällaista näkemystä ei pidä vain asettaa kyseenalaiseksi, vaan se on paljastettava vahingolliseksi ja Jumalaa häpäiseväksi opiksi. *Vartiotorni* 15. lokakuuta 1995 sanoi artikkelissa "Varo omavanhurskautta!":

Kun kristitty ilmaisee ylemmyyden henkeä Jumalalta saamiensa kykyjen, tehtävien tai vallan perusteella, hän tosiasiallisesti riistää Jumalalta sen kunnian ja ansion, joka kuuluu vain Hänelle. Raamatussa kristittyjä neuvotaan selvästi, "ettei tule ajatella itsestään enempää kuin on tarpeellista ajatella". Siinä kehoitetaan: "Olkaa toisia kohtaan samanmielisiä kuin itseännekin kohtaan; älkää kohdistako mieltänne siihen, mikä on ylvästä, vaan pitäkää ohjenuorana sitä, mikä on vaatimatonta. Älkää tulko ymmärtäväisiksi omissa silmissänne." (Roomalaisille 12:3, 16.)

Mikä pätee johonkin yksittäiseen ihmiseen, pätee samoin myös johonkin ihmisryhmään. Yllä lainattuja sanoja lukiessa on vaikea olla ajattelematta apostolin sanoja niille, jotka pitivät itseään muita ylempiä arvoisina suhteessaan Jumalaan:

Sinä uskot olevasi sokeiden opastaja ja pimeydessä elävien valo, ymmärtämättömien kasvattaja ja kokemattomien opettaja, kun sinulla on tieto ja totuus hallussasi lakiin kirjoitettuna. Kun siis opetat muita, etkö opetakaan itseäsi? – Roomalaisille 2:17-21, KR92.

²⁰ Paul Johnson, *A History of Christianity* (New York: Atheneum, 1979), s. 253.

²¹ Sama lähde, s. 253, 254.